

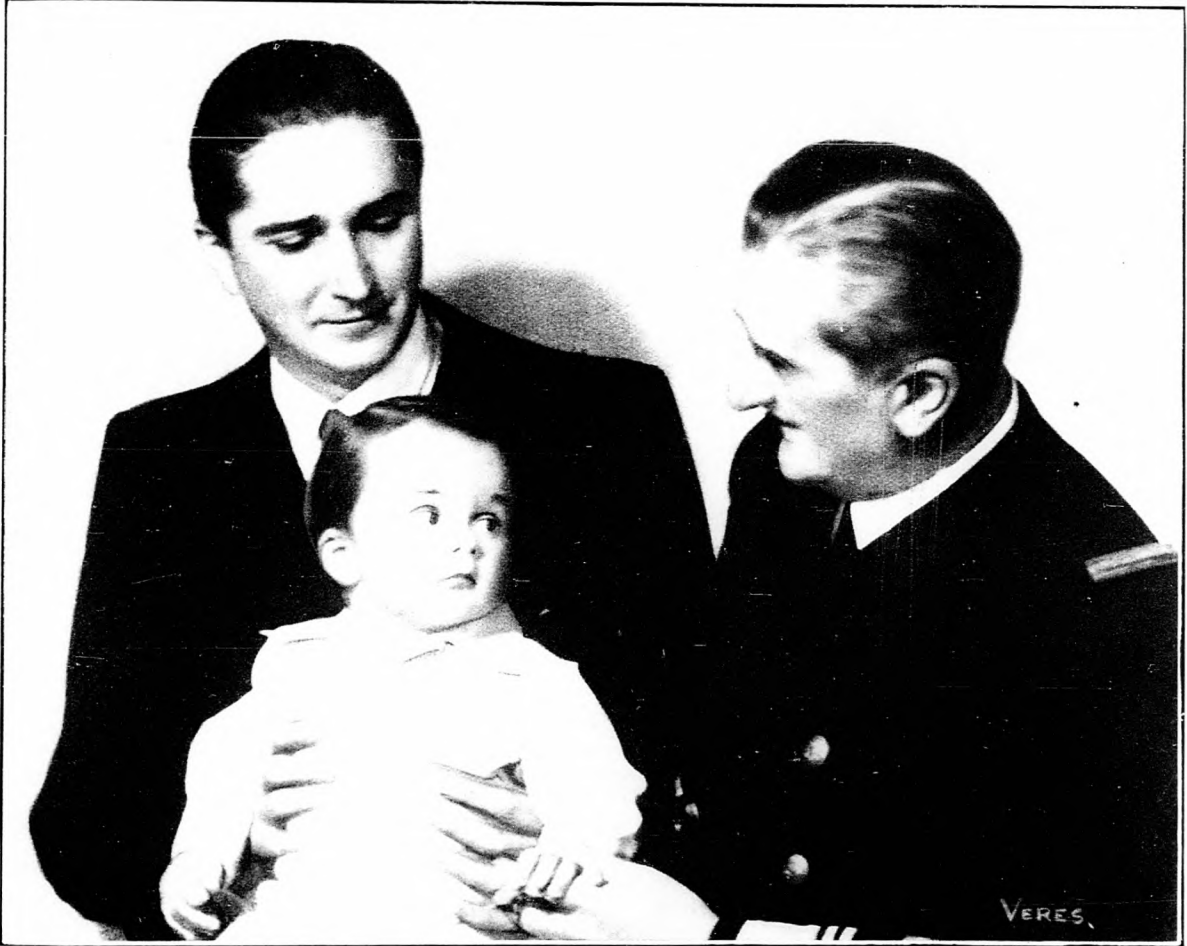
HÍRLEP
MAGYARORSZÁG

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. ÉVFOLYAM 8. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1942 MÁRCIUS 10

VITEZ NAGYBANYAI HORTHY MIKLÓS, MAGYARORSZAG KORMANYZOJA
VITEZ NAGYBANYAI HORTHY ISTVAN! KORMANYZOHELYETTES
ÉS A KIS UNOKA

MEGJELENT

kizárólag a «MAGYAR NŐK LAPJA» előfizetői részére a már bejelentett és ismertetett

KORSZERŰ RECEPTKÖNYV

Örömmel nyújtjuk át hűséges előfizetőinknek ezt a rendkívül értékes és tartalmas receptkönyvet, amely megoldja háziasszonyaink mindenkori főzési gondját.

500 kitűnő, kipróbált receptet tartalmazó könyv ára

előfizetőinknek 80 fillér

E filléres árért azonban csak úgy adhatjuk, ha előfizetőink a negyedévi P 6.60 előfizetési díjat a könyv árával együtt beküldik.

A KORSZERŰ RECEPTKÖNYVET eddigi nagy sikerére való tekintettel is ajánlatos mielőbb megszerezni

Tavaszi újdonság táska és öv, melyet minden ruhához viselhetünk. Az 1-ső heveder-anyagból készül, szép, színes himzéssel. Kapható barna, piros, búzákék, fekete, nyers és zöld alapszínben. Teljesen készen a táska és öv P 10.—. Ugyanez megrendelhető vállra vethető hosszú kantárral is. Ennek ára 11 pengő. 2-ik táska és öv filcanyagból készül és kapható fehér, fekete, búzákék, zöld, piros alapszínben, színes himzéssel. Készen a táska és öv 14 pengő. Előzetes pénzküldeményeknél csomagolás és szállítólevélért 40 fillér küldendő

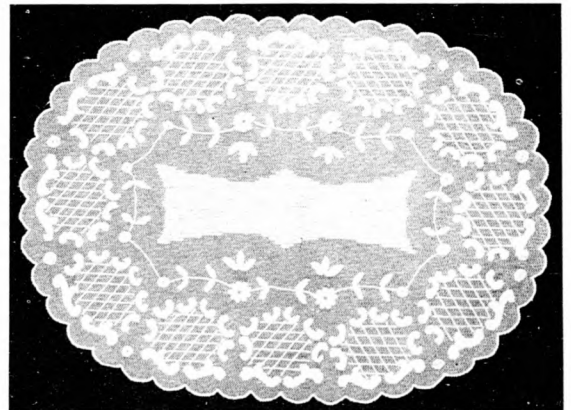
A KEZIMUNKÁK ÉS FONALAK A MUSKÁTLI KEZIMUNKABOLTBAN KAPHATÓK, BUDAPEST, IV., RÉGIPOSTA-UTCA 12. SZÁM, VAGY SZEGED, KARÁSZ-UTCA 3. SZÁM ALATT RENDELÉSEKNÉL A VÁSÁRLÁS KÖNYV BEKÜLDÉSET KÉRJÜK

Divánpárna. Tetszés szerinti színű filcre előrajzolva, a kidolgozásához szükséges gyapjúfonállal és megkezdve, 45 · 65 cm méretben 15 pengő. Készen kidolgozva, tollal töltve, montírozva 40 pengő a Muskátlí Kézimunkaboltban, Budapest, IV. kerület, Régi posta-utca 12. szám

Gobelin-kép: Szent Teréz. 24×33 cm méretben, kordovanyagra, szép, művészi előfestve, a kidolgozásához elegendő selyemmel együtt P 16.50. Megrendelhető 276-os sz. a.

Ovális tüllterítő. Finom tüllre készítve, ekrűszinben, 55 · 75 cm méretben P 14.50. Megrendelhető más méretben is

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. EVFOLYAM 8. SZÁM

BUDAPEST, 1942 MÁRCIUS 10

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HAZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekk száma: 20.334. Előfizetési ár:
egész évre 26.40 pengő, fél évre 13.20 pengő, negyed évre
6.60 pengő, egy hóra 2.20 pengő. Egyes szám ára 88 fill.

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre
33 pengő, fél évre 16.50 pengő, negyed évre 8.25 pengő.
Szlovákiában egész évre 198 Ks., fél évre 99 Ks., negyed
évre 49.50 Ks. Amerikában: 1 évre 44, fél évre 22 pengő.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42
FIÓKKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVAR, KISMESTER-UTCA 11, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, BARÓ JÓSIKA-UTCA 4
SZABADKA, PIUKOVICS-UTCA 62, ÚJVIDÉK, BEM-UTCA 8, MISKOLC, GHILLANYI-UTCA 13 ÉS MAROSVÁSARHELY, II-UTCA 8

MAGYAR NŐK MÁRCIUSA

ÍRTA BÖNYI ADORJÁN

Az események megfakulnak és elűnnek a mult ködbevesző semmijébe, vagy tovább élnek, megszépülnek és fölmagasztosulnak. Attól függ, milyen horderejű az esemény, és attól függ, milyen annak a népnak a lelke, amely az esemény szemtanúja volt.

A magyar léleknek egy évszázad óta legfényesebb emléke egy márciusi nap. A szó fősvény értelmében ezen a márciusi napon nem sok történt. Néhány fiatalember fölkerelkedett a törzskávéház asztala mellől, elment egy nyomdamba, ott kinyomattattott egy verset, anélkül, hogy a cenzúra a költeményt előzőleg láttá és engedélyezte volna, kinyomatta azt a tízenkét pontot is, amelybe a forrófejű ifjak a nemzet vágyait összefoglalni vélték, ezeket a röplapokat szétosztották az utcai járókelők közt, majd a szakadó esőben az említett fiatal emberek a Nemzeti Múzeumhoz mentek, a járókelők sokasága egyre gyűlt körülöttük, s a múzeum lépcsőzetének magas oldalpárkányáról a cenzor nélkül frissen kinyomtatott verset az odaseregletteknek elszavalta a vers költője.

Egy ezeréves nemzeti életnek ez volna egyik legfényesebb pillanata? Egy esős tavaszi nap, kíváncsi és izgalomra hajlamos utcai sokaság, néhány száz röplap, egy vers és egy költő szavalata a középület lépcsőjéről? Igen, ez volt a nemzet egyik legszebb, legnagyobb pillanata.

Mert a kinyomtatott vers címe Nemzeti Dal volt. Költője, aki a verset elszavalta, Petőfi. Ma már, évszázad távlatából, le tudjuk mérni e csodát. Ismerve a következményeket, ma már tudjuk, hogy ez a vers és az a szavalat nagy elindítója és felszabadítója volt a lelkekben és egy nemzetben valaminek, ami a szabadságvágy világtörténelemben szinte példátlan, bukásában is dicsőséges éposza lett. Ott, a múzeum lépcsőj

előtt, a «Talpra magyar» először hallott lüktetésében vett első lélegzetet a magyar szabadságharc. Amikor azon a napon abban a pillanatban kezdődött, egy vers gyönyörű sorairól továbbcsobogva, majd továbbáradva, egy évszázad óta olyan arany-patak, amibe csüggédésünk vagy megaláztatásunk, megszegységünk és válságaink idején bármikor mosagynunk meg, újra fenséges és ragyogó lesz tőle a nemzet orcája. Ez azonban az utókor megállapítása már. S könnyű ezt ma megállapítani, kilencven-negy esztendő tanulságai után.

De hogyan tudta akkor és az a hallgató-ság ott a múzeum lépcsőj előtt, hogy mily csodálatos dolog következett be? Hogyan tudta fölmérni nyomban és megérteni azonnal a perc nagyszerűségét és jelentőségét? Mert fölmérte és megértette, különben nem következett volna az, ami aztán tüzes vihar-felhőivel a szabadságharcba tornyosult. Pedig még nem is sejtették, hogy ezt a verset a következő században megszámlálhatatlanul fogják elszavalni ebben az országban, valahányszor szövének lángjával kell megvilágítani a sötétséget. Nem is álmodták, hogy a kis háromszínű kokárda, mit e délelőtti hirtelen feltűzőgettek, millió és millió példányban fog a szívek fölé kerülni ezen a napon, húsz és ötven és kilencven-negy év múlva is.

Figyeljünk csak: egy vers hangzott el, s egy költő szavalt azon a napon. S a lépcső lábánál, a szép kertben, a sokaság. Sok nő lehetett közöttük. Egész bizonyosra veszem, hogy sok nő volt közöttük.

Azért értették meg azonnal a csodát. Nemcsak amiatt mondom ezt, mert a vers legnagyobb visszhangot mindenkor a női lélekben ad.

Nemcsak azért mondom, mert egy nemzet az erejét a férfiakra, a szívét a nőkre bízta mindenkor.

Ezek csak elméleti bölcsességek volnának s a bölcsesség addig áll meg, míg másik bölcsességgel meg nem döntik.

A történelem letagadhatatlan tanuságtétele szól amellett, hogy a március 15 mennyire a magyar asszonyoké.

Tudjuk, hogy a 48—49 után következő elnyomatás idején hogy túplálták ők tovább titkon ennek a szent napnak a lángját. Olykor csak az imakönyv lapjai közé zárt kokárdával.

Nincs egyetlen olyan szürkülő fejű ember ma az országban, aki ne emlékeznék vissza, amint kisdíák korában édesanyja öltöztette, fésülte erre a napra, megvarrta s föl-tűzte a matrózruhára a kokárdát, izgatottan és lelkesen ismételtette el vele a márciusi iskolai verset.

Nincs egyetlen olyan magyar gyerek a most visszakerült országrészekben, aki azt el tudná mondani, hogy tanította őt anyja erre a napra az idegen uralom siket csendjében suttogva, hogy rejtegette a nemzetiszín szalagocskát a kisfia mellére, hogy tanította könnyek közt a Talpra magyar-ra, hogy dugdosta a zászló háromszínű vásznát fehérneműi közt: mert hátha egyszer eljön a nap és a gyerek kitzúzheti bátran az ünneplőjére azt a kokárdát és elszavalhatja az iskolájában azt a verset és ki lehet dogni a padlóablakon a márciusi szélbe azt a zászlót... annak emlékére, hogy...

Annak emlékére, hogy egyszer egy költő kimondta: szabadnak lenni és magyarnak lenni. Vagy meghalni.

A költő kimondta és a magyar anya elhitte neki. És addig méltóan magyar anya, míg elhisi.

Ezért mindenekfelett és elsősorban övé titokban ez az ünnep. És jó ez így, mert egy férfi meg tud halni egy érzésért, de egy nő élni tud egy érzésért és életben tudja tartani azt, ha akarja. Mindörökké.

A Horthy-glória

LEGYŐZHETETLEN FŐLÉNY

IRTA FÓTHY JÁNOS

Nem beszélünk minduntalan róla, mert mélyen bent a magyar szívekben ragyog a Horthy-név, de most ki kell hogy tárjuk szívünket és meg kell mutatnunk a világnak: miből is áll hát az a sugárzás, amely körüllobogja ezt a történelmi nevet? ... Benne szunnyad ebben a szeretetben a hála, hogy Trianon után talpraállította a nemzetet. Benne ég az emlékek, hogy sasclias vítézzelkel jelent meg a rombadől hazában. Eleme ennek a glóriának az a fenkölt tisztaság, amelylyel visszahozta a családot, a becsületet, a katonaszerényeket, a hazaszeretést, az önfeledőzést és a hősiesség tündöklő eszméit. Összetevődik ez a glória a rend, a nyugalom, a fejlődés és haladás erőiből, amelyeket visszavezetett egyszerű céljaira felé. És messzefénylő tüzzel világítanak ebben a glóriában az utjongó Felvidék, Kárpátalja tiszta tájai, Erdély lobogói és a Bácska búzatengerei.

Ki tett többet értünk és felemelkedésünkért, mint Ő, viléző nagybányai Horthy Miklós?

Most ennek a nemzeti glóriának új ága nőtt. Egy fiatal férfi jócsillaga csalafalozott hozzá, a fiad, viléző nagybányai Horthy István kormányzóhelyettes urunké. Kísérheti-e és követheti-e részünkről más, mint öröm és büszkeség ezt a fényesség-növekedést? ... Hiszen Horthy Miklós az apja annak, aki most nyomdokaiba lép. És a hódolatokkal körülveit apán kívül olyan magasztoslelkű anya áll mögötte, mint Horthy Miklósné. Bálványa minden emelkedett asszonyi szívnek. Jóságos anyja a szegényeknek. Ők keifen látják el megbizható útravalóval azt a kedves Fiukat, aki most a nemzet szabad akaratóból beöltöli kivételes magasságban álló pozícióját. Nem magánember többé. A nemzeté. Kilépett a legszébb családi élet kötelei közül s egy nagy nép óhaja alapján Édesapja mellé került, hogy enyhítsen erre a két kemény, katonás vállra nehezedő terheken. Legbensőbb meggyőződésünkkel hisszük, hogy ezt a nagy feladatot el is tudja látni, követni fogja a Horthy-glória útmutatóját s beöltöli azt a dicsőséges hivatást, amelyet a magyar Isten a mi életünkben ennek a nemes és nagy névnek juttatott.

Viharban állunk, reng a világ. Egyének és népek, civilek és fegyveres férfiak keresik a kiutat ebből a véres zivatarból. Nagy megnyugvás, hogy nekünk van a hová felnézni és van honnan irányítást várni. Amerre a Horthy-glória mutatja az utat, arra megyünk.

Biztosan, szívósan, egységesen és rendületlenül.

P. J.

Feléve mult, hogy nem találkoztak többé. Szakításuk váratlan volt és a férfi számára most is érthetetlen. Sértődöttségében meg sem próbálta a közeledést és fogcsikorgatva hősiesen szenvedte át az első pár hónapot. Aztán megszokta vagy csak elfáradt, maga sem tudta már, csak valami állandó hiányérzet gyötörte, mint akinek elveszett valamije, ami nélkül nem élhet: a zsebőrája vagy az egyik karja, vagy az életének értelme. Idővel ez is enyhült, — részvevő barátok, rokonok gondoskodtak róla, hogy "mindent megtudjon" Kláráról, mindent, amiről "inkább hallgattak eddig", de most, "hogy már ugyis mindegy és úgysem fáj már, kötelességük elmondani, legalább megtudja, mivel volt dolga" ... és így tovább. Feléve után már voltak percei, amikor úgy érezte, jól van minden, ami történt ... hála Istennek, hogy túlélt rajta.

Es mégsem tudott felejtetni. A szenvedés, a hiányérzet helyébe valami egészen új érzés lépett, amelynek izét szinte gyönyörrel költölgatta: a bosszúvágy. «Közeledni fog, egészen biztos, hogy közeledni fog és én úgy teszek, mintha megbocsátának, de amikor már majd azt hiszi, megint úgy van minden, mint régen, akkor váratlanul, mint ő, ok nélkül, mint ő, ridegen, mint ő, én szakítok, én hagyom ott, ugyanazon az utcán, ahol ő engem» ... — valósággal kéjelgett ebben a gondolatban és készült rá, nevelte magát rá, hogy bármely pillanatban helytállhasson, önmaga és a másik előtt. Mint valami leckét ismételtette, mint a bosszú keserű zsol-torát morzsolgatta magában heteken át, mit mond majd Klárának, ha végre szemtől-szemben állanak, mert egyre szilárdabban hitte, tudta, őszekerülnek még és nem is nagyon sokára.

Minden megaláztatását szemére lobbantja majd, az együtt eltöltött évek minden hazugságát, árulását, amiről akkor is tudott már, csak elhallgatta, de arcába vágja azt is, amiről csak most, szakításuk után szerzett tudomást, a részvevő barátok, rokonok jóvótól, előbe önti minden régi sebének megalvadt vért és aztán, mikor már megtörténi látja Klárát a rázúduló vádakat, szemrehányásokat, számonkéréseket terhe alatt, visszamelei magához, mint aki megkegyelmez a megtört bűnösnek. Ez azonban csak úgyszólván előkészítése lesz igazi bosszújának, annak a csodálatos pillanatnak, amikor majd — először és utoljára — ő lesz az erősebb és az első legesekélyebb nézeteltérésnél könyörtelenül, de most már véglegesen szakít vele ... Hídegen számított és tervelt ki mindent, mint valami munkaprogramot ...

A találkozás azonban egyre később és azon az esős novemberi estén először érezte világosan, hogy mindez rögzése csupán, Klára nem fog közeledni soha. Szél fúj és arcába verte az esőt, de iszonyodva gondolt lakása sűrű magányára, mely szinte sístereg a fülben, mint túlfeszült áram a villanyórában, nem tudta részánni magát, hogy hazamenjen. A villamos megállóhelyénél topogott tanácstalanul, amikor észbe jutott egy film, melyet napok óta meg akart nézni, de valami mindig közbejött, — a moziban legalább emberek között lesz és figyelmet lekötő a mozgókép meséje. A villamos befutott, felzállt a zsúfolt Perrónra, körülmenyenesen gombolni kezdte télikabátját, hogy pénzért nyuljon zsebébe és ekkor pillantása találkozott Klárával, aki ott állott, alig félépésnyire tőle. Érezte, hogy elcsápad és szemei tágra merednek ... szíve mintha a halántéka felélt kalapálta volna.

— Szervusz — mondta Klára, elég barátságosan, nagyon könnyedén és úgy látta, kissé főlényesen mosolyog.

— Szervusz — hangja rekedt volt, köhintett

— hogy vagy, Klára?

— Köszönöm, jól. És te?

— En is. Köszönöm ...

A koci megállt, ázott, csapzott várakozók nyomultak fel, a nedves ruhák, ernyők savanykós szaga még súlyosabban ütötte meg a levegőt. Klárát szinte hozzápréselte a felzálló rohama ... közelről, egészen közelről érezte a meghitt illatot, mely bőrből, hajából, egész lényéből áradt, közelről érezte az ismerős test formáit, a koci minden zökkenésnél kezéhez ért Klára kesztyűs keze, amely ernyője fogantyúján nyugodott, de a lány nem szólt meg tőle, csak egy-egy fürkésző pillantást vetett rá, úgy érezte nagyon magasról és messziről. Valami keserű dac keményedett meg benne, úgy tett, mint-ha észre sem venné Klára közelségét, fürkésző pillantásait, kissé elfordította fejét és ő is halgatott, összeszorított szájjal. Közben kényelmetlenül felszélődött az összeszorított embercsozóban, — félt, hogy a lány talán azért mosolyog oly kihívóan, mert ennire közelről a kabátja szövetén át is érzi szíve vad, riadt, éles dobogását.

A mozi még messze volt. De a következő megállónál némán kalapot emelt, keresztül-furta magát a gomolyagon és leszállt ... a távolodó villamoskoci mögött lassan összezárt az eső függönye.

Ott állt, zavarodottan, tanácstalanul és nem tudta, mi történt. Csak egy kérdés meredt fel benne, valami furcsa, értetlen csodálkozás: most mért tettem ezt?

Most mért tettem ezt? — ismételtette magában konokul, mint aki rátalált valamire, egy szóra talán, amit régóta haszaltalanul keresett. Zsebregrívte kezeit és elindult, de a kérdés velejtett ... mért tettem ezt, amikor végre itt volt az alkalom, hogy megmondjam ... igen, mit is kellett volna mondanom? Felöltöttek benne a szavak, amelyeket úgy tanult be, mint egy leckét, de most halványan, izetlenül és közönyösen perogtek benne a jölsimert, százsor elismételt mondatok igazán, mint valami lecke. Mozdulatról mozdulatra, hangról hangra rakta össze a rövid találkozás minden pillanatát ... «én is, köszönöm» ... — mondta Klára kérdésére és ekkor meg kellett volna kérdenie: hova megy? ... Haza ... — felelte volna Klára és erre azt kellett volna mondania ... mit is? ... igen, most már tudja, hogy ez az egyetlen, amit mondhatott volna: ne menj még, maradj velem. Keze ott volt a keze mellett, miért nem ragadta meg göresős szűrissal, szája ott volt egészen közel a füléhez, senkiesem hallja, csak ő, ha azt mondja halkán: engedj, hogy veled menjek, hogy elkísérjelek, hallgass meg, mondanom kell neked valamit ... Talán nem is volt oly kihívó és főlényes Klára pillantása, talán csak várakozó, sürgető ... lehet, hogy mosolyogva vállalt von: nem bánom, kísérj el, mit akarsz mondani? ... És ekkor megmondhatta volna, kimondhatta volna végre: nem tudok nélküled élni, nem tudok, nem tudok, felejtésk, ami történt ... Vagy talán nem is ezt, egyszerűen csak ennyit: szeretlek ...

Megállt egy pillanatra, kezefejével letörölte arcáról a kesernyű esőcseppeket és összehúzódva ázott kabátjában, továbbment ...

CLEMENTIS ERVIN

Menekülés a „Levegő Tündére” elől

Azon a tavaszon az első szinte szünet nélkül vesszozie a városi. A magas hazieaik általában csillagok a nevessegeit s a csiposen sos eszaki szel soiet teinoket kergetti maga elott. Ezek a teinok olyanok voltak, mint a nehézkes etianok; legjobbjuk anormpoyoit a város teiet, de megtörtent, hogy nemelyik nekironant a városi könyvtar nomokzalanak, vagy a Jakobi-kirnc zomok tornyanak s ugy belegabalyoosit a csatornak, ciradok, kiugrok rengegebe, hogy meg masnap regget is ott verdoait, mint a verembe zuhant és telnyarsait oriasyad.

A teinok voltak barátim azon a tavaszon, a teinok s a szel is, mely szünet nélkül ütyült a kémények között, bebújt a kancelli nyíláson és megánczolta a bukktahasákok apró langyünderkeit. Jó tarsasagom volt: a tűz, a szél s a teinok, nem is kivántam volna jobbat, hiszen azért jöttem egy havas, téli reggelien Lübeckbe, hogy az ódon tornyok, magastetejű házak és omladozó öreg talak között kissé kipihenjem magam. A hozzáam hasonló világcsavargók jól teszik, ha egy-egy nagyobb út vezetéssel megpihennek valahol, tavol a zoro világi, nangos emberektől. Így esett a városzárásom Lübeckre, mert régi és fakuló emiekem mesevarosára mindig úgy gondoltam, mint a nyugalom, a csend s a békeség otthonára. A Trave moszatos vize, amelyen a svéd és norvég hajók bejönnek a nyílt tengerről s egészen a város tövében kötnek ki, úgy élt emlékezetemben, mintha Brügge néma és mozdulatlan kanálisait láttam volna magam előtt, a búsan lehatott feju, fehér hatnyűk ünnepléys felvonulását. Ilyennek láttam a várost s ilyennek vártam ezt a téli találkoztót is.

S nem is csalódtam. A villamosok útját messze elkerültem, a Puppenbrücke felé se jártam. Az Untertravé-n vettem ki lakást, a kikötő felé vezető sikátorok közelében, ahol a csend és magány évszázadok óta megbújt a meredek teők alatt. Ezt a csendet és ezt a várost kerestem, hogy végre magammal is foglalkozhasam.

Nagy útról jöttem. Kénsárga homoksvitárokban botladoztam, kiszáradt folyók medrében kutattam műszereimmel az életet megrontó arany után, tárgyaltam a szakma legismertebb mérnökeivel, mintadarabok között válogattam, utaztam a Transcontinent express kényelmes kocsián és whiskyt ittam egy rózsailatú szobában, magosan, szinte ég és föld között lebegeve, a nyári éjszaka fényeiben szikrázó San Francisco felett. Ez volt a nyár, csupa izgalom, kín, kíváncsiság, verejtékes munka, hogy a végén elszámojjak megbízóimmal a kutatások eredményéről, s vastag dollárkötegekkel, komoly csekkekkel zsebeemben, indulhassak hazafelé a Csendes-óceánra.

Az utolsó éjszakát töltöttem San Franciscóban. Így terveztem. Hiszen a jó öreg «Potomac» nehézkes bálnatestének huszonkét-ezer tonnájával másnap reggel indult a rózsaszínű hullámkörmök nyugat felé. Az utolsó éjszakát vidáman akartam eltölteni. Pénzem több volt, mint kellett volna, s így történhetett, hogy este fél tízkor már a Laridan Dancing is szűk volt duhaj kedvem számára, éfélikor pedig ott találtam magamat egy tizenötödik emeleti szobában, magosan a Golden Gate partjának színes fényugrai fölött, s egy szöke tündére koccintgattam rendületlenül. A szöke tar-

dért Peggy Dalenek hívták s a Trocadero cirkus műsorában borzongatta bámulóinak idegeit káprázatos saltoival a magosan lebegő trapézok és gyűrűhínták között. Peggynek Clyde Dale mutatott be, abárvia, akivel együtt elemeztük az üres folyómedrek közéletét, s aki velem együtt másnap szintén útra készült, előbb Délafrikába, onánét pedig európai körútra.

Clyde, öreg cimborám perse útnek is indult másnap. Sajnos, én ottraagadtam a Trocadero első páholsorában s még vagy hatvanszor néztem végig Peggy lélegzet-elállító műsorát, hogy utána vele lehessen a rózsailatú szobában, amelynek nyitott ablakain hófehér batizifüggyöngyöket lebegtetett a felpárdózó hőség.

Két hónapig tartott ez a felejthetetlen szerelem. Julius végén aztán összecsomagolt a Trocadero cirkus, mert szerződése Oklahomába hívta, Peggy pedig mosolyogva bucsuzott tőlem. Ezek az amerikai lányok mináig mosolyognak; naptyben tickando aranyhajak, s — úgy láttam — csak a hiúságukat simogatja tünoman az az érzés, mely nekünk a szívünk mélyéig ér s úgy tud sajogni, mint a legerősebb fizikai fájdalom.

Ezt az utat és ezeket a napoknak emlékét pihenhet ki aztán az ódon tornyok városában, ahol nehéz harangszó zúgott át minden hajnalban a teők felett s az örökké viháncoló tengeri szél messzi útra induló hajók kesernyés köszénfüstjét fujta szimatolói orrom felé. Keveset jártam az utcákon; a tavasz csipett még s a kis park nyírfaí alig rügyeztek. Az eső éjszakákon át csörpölt a csatornák odvas belsejében s én színes és farró napok emlékeit úztem komoly könyvekkel a kandalló mellett.

Egyik este megfájdult a fejem. Levegőre kellene menni — gondoltam s már hűztam is az esőköpenyt vastag kabátom fölé. Lépéseim nyomán megcsikorultak a korchadó falépcsők, aztán nagy csattanással becsapódott mögöttem a kapu. Az utca üres volt; a lámpák körül fehér kököröna imbolygott s a járda feketén csillagott az estében. Nem figyeltem, merre járok. A halántékom még mindig erősen sajgott, s mert a friss levegő nem használt, elhatároztam, hogy valami gyógyásert veszek.

Tompa árnyékok hulltak rám, ódon falak között visszhangzottak lépéseim. Magam se tudom már, merre jártam, egyszerre csak az egyik fordulónál elémbugkant színes fényekkel az esti város központja. Autók zúgtak el mellettem, kivilágított autobuszok dudáltak. A kirakatokban színes fények ragyogtak s az egyik házon fényszórók karia font át egy hatalmas plakáttal: «Peggy Dale, a levegő tündére. Utolsó hét.»

Erre igazán nem voltam elkészülve. A hűvös, koratavaszi estében szikrázott a fényreklámok. Eszembe jutott a farró nyár, a Csendes-óceán végtelen síkjának lehellete, Peggy fehér karia a nyakam körül, a jász, a gondatlan és komolytalan élet, mely most ezer és ezer kilométer messzeségből elküldte üzenetét, s megpróbálta, hogy megint megkísértsen.

Csak egy pillanattig haboztam, s a következő percben már ott álltam a varieté pályára előt. Az első sorba kértem jegyet. Úgy, mint akkor.

Az előadás már a vége felé járt. Peggy száma, az est lénypontja, utolsó volt a mű-

sorban. Idomított maimok, s egy táncospár szereplése volt már csak hátra. Kényelmeisen elhelyezkedve figyeltem a színpadot, aztán felnéztem a terem mennyezetére, ahol már ott függtek Peggy művészetének rekvizitumai, a kötelek, rudak és hínák. Végre a maimok is elkotródtak a színpadról, s a táncospár is megmutatta, mit tud. Haikn zsongó nézőtér várta a nagy számot. Aztán megszólalt a gong, a nézőtér elsötétedett, s a reflektorok fényében megjelent Peggy Dale, a levegő tündére, szökén és törékeny karcsúságában, éppen úgy, mint tavaly, a sanfranciscói Trocadero rágó-gumit kérdozó közönsége előtt. A zenekar tüzött, aztán elhallgatott. Egyszerre döbbenetes csend támadt és Peggy a fényszórók sugarában csillagok kötéllétrán megindult a hínák felé.

Már vége felé járt a mutatvány, amikor Peggy lengő hintáján átrepülve fejem felett megpillantott az első sorban, ott, ahonnan azelőtt figyeltem mutatványait. Talán a mozdulatát követő fényszóró sugara eshetett rám egy pillanatra, de ez elegendő volt ahhoz, hogy a sötét nézőtér mélyén észrevegyen, mint váratlanul előbukkanó kísértetet.

Hatalmas sikoltás törte meg a feszült csendet. Peggy finom kis teste eszméletlenül hanyatlott hátra a hínára, aztán a lábához erősteit biztosító-szalagnál fogva ott csüngött tehetetlenül a nézőtér felett.

Színpadi szolgák. Létra. Orvos. A színpadról pár perc múlva bejelentették az előadás végét, s a jó hírt: a művésznő már magához tért, s az ijedségen és egy kis irranduláson kívül semmi komolyabb baja nem esett.

— Ostoba tréfa volt! Miért jöttél utánam? Örültem, hogy végre nagynehezen elfelejtettelek, s most megint az utamba akadsz... — suttagta, amikor végre magunkra maradtunk a pomádészágu öltözöben.

— En jöttem utánad? Talán te jöttél én utánam, — feleltem kissé sértődötten. — Hiszen az emléked elől bújtam el itt, ahol, úgy gondoltam, sohasem találhatsz rám. Ezen aztán elveszekedünk egy darabig. Még ma is belemelegszünk néha a témába, melyikünk ment a másik után, pedig már négy éve is elmult, hogy a gyorsvonat ablakából búcsút intettünk Lübeck középkori tornyainak, s azóta már villánk is felépült Dahlemben, mert a gyerekeknek jó levegő kell, kert, homok és persze egy szép nagy hinta is, amit, ha megládnak, olyan magasra száll, mint a Trocadero trapéza San Franciscóban.

A VITAMIN

A zömöktermetű, vöröshajú Jackson doktor hűvösen fogadta India legfogósabb városa, Bombay. Ha meg is hívták egy-egy esteleire, lábra — néhány közönyös szó után — hátat fordított nekik a szép angol hölgyek.

Egy szép napon mégis Jackson lett Bombay legfiribb embere. Neve nagy betűkkel állt az újságok első oldalán. Hosszú hónapok kísérletek után rájött ugyanis India egyik leg-
régibb problémájának nyitjára. Rájött, miért ütnek el egymástól olyan népfajok, melyek azonos viszonyok között élnek.

Hogy minél sikeresebben végezhesse tanulmányait, öt-hatféle tájszólást sajátított el az orvos, majd elment Bombayből, Madrasz városába ment s magára öltve a város szegényeinek rongyait, közéjük vegyült.

Madrasz szegény-nyegede a földkerekség legborzalmasabb nyomortanyája. Dr. Jackson mégis itt él hónapokig. Együtt aludt, lustálkodott s ami a fő, együtt táplálkozott a város nyomortulajai: akik közül egyik se nő magasabba egy tizenhároméves európai gyereknél.

A déli Madraszhoz Észak-Indiába utazott Jackson doktor. Letelepedett egy hegyi városkában, melynek szegényei semmivel se éltek különb körülmények közt, mint a madrasziak, mégis csillogozó, friss arcbőrű, sudártermetű alakok voltak valamennyien.

Jackson doktornak sikerült e szép emberek bizalmába férkőznie, bár közismerten bizalmatlanok. Néhány hónapig él közöttük, majd tovább vándorolt. Beutazta fél Indiát, majd hazafért Bombaybe, ott hetekre bezárkózott laboratóriumába, mielőtt nyilvánosságra hozta tanulmányait: az az az követő kísérleteinek eredményeit, mely egy mondatban így foglalható össze:

«Az vagy, amit eszel!» Jackson bebizonyította, hogy a madrasziak azért nem érnek el a normális emberi magasságot, lábuk azért görbül, szemük azért fénytelen, arcbőrük hamuszínű, mert kizárólag rizsen, szárított halon és a tamarindja gyümölcsén élnek. A hegyiakok viszont annak köszönhetően remek termetűek, arcbőrüket, hogy tiszta búzakenyéren, a «kurd» nevű aludttejen és zöld főzelékeken élnek.

Tizenkét újszülött testvérpatkány közül hat állatot madraszi diétára fogott, másik hatot sikk — így nevezik a hegyiakokat — diétára. A madraszi étlapon élő állatokon hamar mutatkozott a hatás. Egykedvűen hevertek ketrecükben, fénytelen szemekkel pisilkoltak a nap felé, testük nem fejlődött, kiesik, soványak maradtak.

A sikk-diétán élő patkányok, harcias, erős, csillogozósmű óriás állatokká serdültek. Vidáman verekedtek reggeltől estig.

Am ennél a kísérletnél nem állt meg Jackson doktor. Egész Ázsiát, egész Európát külső és belső jellegzetességeibe belevilágított patkánydiétájával s bebizonyította, hogy az ember nemcsak betegségeinek okait keresse táplálkozásában, hanem külső jellegzetességeinek okait is.

Mert, hogy a betegségek egyrészt táplálkozási hibák okozzák, arra már ötven éve rájött a tudomány. Tisztaiban vagyunk azzal, hogy a reuma, a skorbut egváladó táplálkozás eredményei. Tudjuk, hogy a betegségek leggyesztebbjét, a vérszes vérszegénységet egyszerű borjúmáj-kivonattal száműzte egy zseniális orvos s nemrég a norvég Elvehjem doktor felfedezte, hogy a pellagrának is táplálkozási hibák az okai.

Ez a rettenő betegség emberemlékezet óta tartja rettegésben az Egyesült Államokat, melyeknek déli részeiben ezerszámra szedte áldozatait évente. Börviszketés, emésztési za-

varok, csontváz-fogyás és teljes letargia után biztos halál következett be száz beteg közül kilencenkilencnél... Amíg ki nem derült, hogy a betegséget a déli államok szegényeinek egváladó táplálkozása okozza. Szóztal dísznóhónon, cukorréppán éltek ezek az emberek évszázadok óta s mikor Elvehjem doktor először táplálta a pellagrásokat tejjel, tojással, fehér hússal és élesztővel, száz közül kilencen meggyógyult.

Igen ám, de a gyógyomódnak az volt a hiánya, hogy rettenő mennyiségeket kellett a fentemlélt táplálékból fogyasztani.

De Elvehjem nem csüggedt. Addig tanulmányozta a tej, a tojás, a fehér húsok, az élesztő alapanyagait, amíg meg nem teremtette belőlük élelmentő orvosságot: a nikotin-savból álló fehér pirulát, mely egy százalosra nyomta le a pellagra-halálozást.

Éfelsége, a vitamin. Vajon mi adja táplálékainknak a varázserőt? Mi a tilka annak, hogy mégérkekből gyógyszerkékké válnak?

A tudomány legújabb, csodálatos felfedezései ezt bizonyítják, hogy e varázserő egy szóban összefoglalható s így hangzik: «Vitamin».

Mi is ez a vitamin?

«Táplálékaink alapját képező, kevésbé ismert összetételű anyag», mondják a bölesebb lexikonok e nagyszerű kis erőforrásra, mely úgy dolgozik a táplálékok mélyén, mint a rádium, a szurokéré mélyén.

Dolgozik, gyógyít. Kipirostja a gyerekek arcát, erősíti csontaikat, dúsítja hajukat.

Főzelékekből, gyümölcsökből szorja ránk áldásait a vitamin s a napsugárból nevet reánk.

Igen, a napsugárból! Steenbeck tanár tizenkét év előtt megállapította, hogy a napsugárban lévő ultraviolet-sugarak hatása ugyanolyan, mint a D-vitaminé. Satnya lengeri malacok izmos állatokká fejlődtek tőle.

Mi lenne, főprengelt Steenbeck, ha az áldott sugarakat rábeszátán bizonyos táplálékokra is.

Addig-addig kísérletezett, amíg kiderítette, hogy ultraviolet sugarakkal «kezelt» élesztőben nagymennyiségű D-vitamin fejlődik. Ezt az élesztőt tehének táplálékába keverte s — ime — tejük sokkal sürűbb, táplálóbb, jobb lett, mint bármely más tehéntej. Amerikában ma ilyen tejen nevelik a gyerekeket, «Steenbeck-eljárású tej» — ez áll az úvegeken. A szülők azonban a kiváló tej ivását se erőszakolják gyerekeikre oly rendlétlenül, ahogy azt valaha régen tették nálunk. A világháború előtt felesperedettek oly túlzott mennyiségű tejen nevelkedtek, hogy felnőtt-korukra meggyödlöttek.

Ez a gyödlött rendszerint gyerekekben kezdődött s ugyaninnen származott a rajongás a cukorkáért, a csokoládéért... Mindkettő túltott gyümölcs volt. A tudomány nem látta még tisztán, mily kitünő emelője a cukor az alacsony vérnyomásnak. Ma tudjuk ezt valamennyire. Gyenge gyerekek, lábadozók peszdítője napi tíz kocka cukor.

Táplálkozunk okosan! Táplálkozásunk terén korszalkató felfedezéseket tett a tudomány. De varion kihazsnáljuk-e ezeket a felfedezéseket kellőképpen?

Féltő, hogy nem. Táplálkozásunk az elmúlt ötven év folyamán megváltozott ugyan, de okos emberek véleménye szerint túltápláltak vagyunk még mindig. Napi háromszor kalóriánál több nem kell. Mi ez a kalória? Nem más, mint meleg, melyet az étel — elfogyasztásuk után — termelnek a kis gépben, a testben. E kalória szerint írják a legújabb főzőkönyveket Svédországban. Minden étel mellett szám olvasható. Az étel kalóriájának száma s a svédok, akik valamennyi nép közül legbölesebben táplálkoznak, gondosan ügyelnek arra, hogy a napi háromszor kalóriát ne lépjk túl. New-York városa okul a svéd példán. Kezbe vette a táplálkozás ügyét, mely egy-

időben katasztrófálisnak látszott. A földkerekség egyetlen nagyvárosában se szedett a gyomorméregzés annyi áldozatot, mint New-Yorkban.

Egymást követték a hús, hal és konzerv-méregzések, míg végre a hatóságok női diktátort állítottak a táplálkozás ügyének élére. Ez a hölgy, Mrs. Cauhgtin, Irországból vellezte az egetemet, s mint minden ir hazafi, belesodródott a politikába. Egy diaktüntetés alkalmával letartóztatták, de sikerült megszöknie, Csaldája csempészte Amerikába. Ott férjhezment s ötvenöt éves emult, mikor kezébe vette New-York élelmezését.

Első dolga volt ingyen főzőtanfolyamokat nyitni a szegény-nyegedekben. S — ime — már az első években nagyot csökkent a gyermekmégereksék száma. Az ingyen tanítást díjtalan főzőkönyvek követték, majd rádióelőadások.

Am ha ezek a felolvasások csak tanácsokat osztogattak volna, talán csak hatvan hallgató volna meg őket száz nő közül. De a felolvasások címe ez volt:

«Mitől tartózkodjunk? Mitől óvakodjunk? Mivel ártunk családunknak?»

Nincs a földkerekségnek olyan gazdasszonya, aki erre fel ne figyelne, aki abba ne hagyná a perszívózat, a bridzsélest, a puderozást, hogy meghallgassa, mit mond erről a témáról a rádió.

S a rádió sorra bejelentette valamennyi kétes tartalmú konzervdoboz márkáját, elmagyarázta az ételk romlási lehetőségeit. Naponta bemondott négy-öt egészséges menüt, ugyanennyi egészségtelen, tájékoztalta a gazdasszonyokat melyik piaci áru multa szegénységét, melyik éli fénykorát, mit hol kell vásárolni, mely piacra érkezett friss áru.

A rádió-előadásoknál még a főzőiskolánál is nagyobb volt sikerük. A telefon érdeklődők száma azonban annyira megnőtt, hogy külön «Házartási-szolgálatot» vezettek be. Mint nálunk a pontos időt, úgy mond be ez a telefon-szolgálat napi három-nyolc menüt legolesőbből, legdrágábbig. És mindez ingyen. A világ legnépesebb városa úgy érezte: elsőrendű érdeke, hogy lakosai egészségesen táplálkozzanak.

Báicskai Magda.

Győr a fejfájás
s hozzá most ez a meghívás...

Ezen aztán segíthetsz! Végy be Pyramidont!

Pyramidon
TABLETTA

Svéd asszonyok, svéd lányok

A kösöntés, amit az idegen leggyakrabban hall Svédországban, a «Välkommen!» Ezzel az «Isten hozott!»-tal fogad a trelleborgi vámtiszt is. Olyan kedvesen, udvariasan céloz-a feléd, hogy szinte szívesen nyitod ki a bőröndjeidet.

A vonatok tiszták, jószagúak. Jóságú vonat? Ilyen is van? A töltés mellett elszaladó vöröstéglás házak mintha csak emberi hangon kiáltóznák: «Tiszta vagyok, nézd, milyen tiszta vagyok!» Talán csak azért nem hallod, mert lármáznak a kerekék. Tiszták a távirópórnák, tiszták az öreg rézmalmok és tiszták a smaragdszínű szék, mintha csak most fürödtek volna. Vajjon hány-szor vesznek tust naponta?

Az utasok nyugodtak, fejelemezettek, türelmesek. Tolakodni? Minek? Ezek talán még a színházi ruhákban se bírkóznak!...

Az ország nagy, a népsűrűség kicsi. Minden lakóra duplaadag természet jut. Hány verset írnak, hány képet festenek róla! A viszony, amely a természethez fűzi őket, meleg és bensőséges. Elbeszélgetnek a fáikkal, az elpusztult virágaikkal meggyászolják.

A japán nők se szeretik jobban a virágot, mint a svédék. Az igénytelen vadvirág éppen olyan kedves nekik, mint a drága és élkelő megleházi. Virág a réjtükön, virág a kertjükben, virág az erkélyükön, virág a várújkban. Még a lakásuk falairól is virágcsendéletek mosolyognak le.

Talán nincs még egy ország, amely hegyeknek, víznek, erdőnek végtelenjével jobban csábítana a «camping»-ra. Szombat délelben minden gyárban, minden irodában megáll a munka. A városok olyan üresek, mintha megtizedelték volna a lakóikat. Lányok, fiúk, akik közt a hipokrizis nélkül való nevelés őszinte pájtási viszonyt fejlesztett ki, együtt barátkoznak a fákkal, a vízzel, a levegővel, együtt járnak a hegyeket, a gyantaillatú erdőket.

A kétszemélyes bicikli, a tandem, amely Párizsban oly makacsul védi a pozícióját, Svédországban jóformán már csak múzeumokban látható. A børsapkás viking, aki a motorbicikli nyergében ül, sokkal igénytelenebb, mint kalandor ősei: nem idegen országokat, legfeljebb szép tájakat és női sziveket akar meghódítani. A nyereg mögött eleven csomag: egy lobogóhajú, barnára sült svéd szörésgy. Hol van most az irógép, hol az ellen-irógép-pénztár, a kiszolgálóasztal? Schol.

Halásznak és vadásznak, eveznek és vitorláznak. És úsznak is persze. Néha trikóban, néha triko nélkül. De külön partrészleten fürdenek a férfiak és külön partrészleten a nők. Hogy szemérmellenek? Ellenkezőleg, nagyon is szemérmesek. Csak hogy a svéd szemérem a lélek szemérmé. A tiszta, őszinte ruhátlan-ság különben sem kell rossz gondolatokat. A raffinált félmeztelenség sokkal inkább.

A svéd lány közvetlen és elfogulatlan. Már az első találkozásakor úgy beszél veled, mintha együtt játszottatok volna fogócskát. Ha lényében nem is, viselkedésében sok a fiús. Ha összeszólalozol vele, ne csodálkozz el, ha hátbaugy, vagy ha bozmerkőzésre hív ki. A barátságot odafigyelt másként értelmezik. A «barátnő» legtöbbször csak nőnemű barát. A teljes egyenrangúság ellopítja a nemek között való határvonal élességét.

A nők függetlenség és egyenlőségüket külső megjelenésük is visszatükrözi. Erősek, izmosak, arcukat pirosra festi az egészség. Meglátszik rajtuk, hogy nem salátán élnek, mint a filmsztárok. Birják a hegyeket és a hideget. A táncot és a sportot. És a munkát is birják. Bármilyen posztra állítják őket, mindenütt helytállnak.

Nagy szobrászuk: Carl Milles bronzai és márványai a kiegyensúlyozott, kisportolt női test valóságos ditiambulái. Felettelléllük aktíva módoitt szinte ott éreznek a csipő és tiszta svéd levegőt, amelyet belélekeztek. Tömören megépített láncosnői az északi vizeknek, sűrűhajú, tellidomú szirénjék. Fenyőállatuk van ezeknek a szobroknak, sós tengeri szél fúj körülöttük.

A bők fehér holló Svédországban. Az ömlengő udvarlást legfeljebb a külföldiek csempeszik be. Fiaitalon házasonak. De a svéd fiatalok komolyak, meggondoltak. Persze ők se esalhatatlanok. Ha belátják, hogy nem jól választottak, békésen szétválnak. Inkább a szakítás, mint a megalkuvás. A hazugságtól irtóznak. Aischylosnak adnak igazat, aki a legcsunyább betegségnek mondja. Őszinték a szerelemben és őszinték a házasságban. Ha a feleség — az ismert női recept szerint — feltékennyé akar ná tenni a férjét, ellenkező hatást érne el, mint amilyent elérni akart: még közönbösebbé tenné.

Mint hogy többnyire az asszony is kereső foglalkozást űz, jüggősége kisebb, mint a nő asszonyainké. Nem ismervén a kiszolgálótlottság érzését, helyzete a házasságban belül is szilárdabb.

A svéd nő tászkájából, a svéd férfi tárcájából soha nem hiányoznak a gyerekek fényképei. A többszám nem tollhiba. A svédeknek gyerekeik vannak és nem gyerekek. A szülői büs-keség gyakran fölpatantja a táská csukóját, gyakran kikényszeríti a tárcát a belső zsebből. A kis Erik és a még kisebb Mathilda örök rejtőnéje a beszégetésnek.

Az 1923-as göteborgi kiállítás legnaquobb sikere a «Gyerekek paradicsoma» volt. A «Paradicsom» bejárata előtt nyolcvéves aránlások álltak őrt. Paránúi vendéglőben és cukrászdában kis kiszolgálókissasszonyok árusítottak szörpöket és tortaszéleteket a kis látogatóknak. A játékkészletekben uuanacsak kiskorú elárusítók szolgálták ki a vendéket. Az apró ponnukat apró lovászok vezették. A zöld üvegszömegeen fiatal kecskoidák és fiatal nyulcskák urándoztak, amelyeket a fiatal látogatók — ha bő hozzá hátrórájuk — mea is cirogathattak. A «Paradicsom» kis tanában fókouerelek bukdácsolnak. A papillonok falait díszítik freskók a leoismeretebb mesék hőseit és hősnőit jelenítették mea.

A svéd arcok nyugodtak, szinte érzéketlenek. A svéd szemek, ezek a tisztavízű szürke és kék szemek őszinték és ártatlanok, akár csak a csecsemő szeméi. Egy szellemes francia: Robert de Traz megállapítása szerint a svédék nem is felnőttek, inkább nagyra nőtt gyerekek. A frisséség, amellyel az érzéki benyomásokra reagálnak, a közvetlenség, amellyel a nevelés kiröbban belőlük, egyenes gondolkodásúmdíjuk és sokszor már a napsóa határáat súroló ártatlanságuk csupa gyerekkutalajdonlás.

De ezek a nagyra nőtt gyerekek szeretnek és tudnak is jól élni. Ruhában és könnében, lakásban és konyhában: mindbenben a minőséget keresik. Konyháink Carl Laurin, a híres svéd művésztervezésének meadállapítása szerint, ráotán a francia konyha után következik. Haquomódjaira a konyhai rituálék hivott napján: a svéd háziaszonyok ma is feltékenny gondolat vigyáznak.

A legismertebb svéd különlegesség, a «smörgösbord» nem is főzés, inkább csak műtáza az étkezésnek. Mielőtt a vendégelőben asztalhoz ülne, előbb a hideg előételek asztalához méno. Valóságos «terül iszaltalkám» ez, amelynek bősége az ebéd ára és a helyiségtanai szerint változik. A smörgösbord-asztal terítése, elrendezése, felidítésése nemcsak az izlelé érzékek izgalma, de esztétikailag is aványörömséa. A legrefináltabb, legkifinomodottabb izlés is megtalálja rajta, amit keres.

A smörgösbord, az orosz «zakuski» rokona, em-két pohárka pálinkával indul. Fohutátása több van, mint a legbösszabb kalandorénoének. Ime néhány feicséim: Iszörkenyér, feketekenyér, pirtottkenyér. Francia saláta és cukrozott répa. Uoorka és retek. Vaj és tej. Dzsemek és belölttek, közöttük az oly népszerű ásona. Saitok. De nem két-féle sajt. A többszám itt csész quitémenny jelent. Hideg gomba és hideg svóra. Tojás-ételek Kaviár és homard. Füstölt lazac és a Balti-tenaer híres herinója: a strömmling. Főtt sonka és nyers sonka. És még halak és még felvágottak. Előző Ha azután úgy érzed, hogy nem megy tovább, leülsz az asztalhoz és most már megkezdheted a tulajdonképpeni ebédet.

Az épületek lényűzők, a nők szerények. Hoay hoayan ült: zöndnek? Emszerien, keresellenül. Ha az után látod őket, úrnő és háztartási alkalmazott között alig találsz különbséget.

„Furcsa országl! — sóhajt fel Bernardini, egy francia író. — A szakácsnők helyesen írnak és a háziaszonyok értenek a konyhához!”

Pajzs Elemér

Az árunk a névjegyünk!

Zörgő
menyasszony és csecsemő
kelengye fogalom
DEÁK E. U. 19

Hetvenéves írónő, akí szépséget is ápol

Franciaország, többi között a hosszúéletű emberek hazája is. Férfiak, nők egyaránt bírják az életirámot. A férfiak hetvenéves korban tesznek ügyvédi vizsgát és nyitnak irodát, Mistinguette hatvanegynéhány esztendejével még mindig ropja a táncot a music-hallok színpadán, Colette pedig — a legnagyobb francia írónő — a hetedik X-szel a válán most írta meg negyvenötödik regényét.

Az út, amíg eljutott idáig, még a lehetőségek hazájában, Franciaországban is érdekes.

Vagy negyvenhét évvel ezelőtt jelent meg az első regénye. Egy sárga-fedelű könyv, rajta a cím: Claudine à l'École. Claudine az iskolában... Egy szabadszajú lány önvallomása... «Rózsaszínű bőröm valamennyi porúsán át szívtam magamba az életet. Ugrándoza, kapkodva érte, mert gyakran elfeledtem, hogy tizenöt éves már elmúltam...»

Egy könyv, amelyet követelt még harminc más. Amikor a burgundi leányból, aki tizenhétéves koráig gyermekből tudott maradni, asszony lesz s annak az életű, jótékony napsugárnak a melegét, amelyben fürdött egykoron Mme Sè vigné, már nem éri többé — és a szép, nagy leányszemek, amelyek eddig csak a sauveur-i erdő fáit és az úszó felhőket csodálták, ijedten rebbennek meg, amikor megjelenik az első férfi. A férfi, a férj, a rabszolgatartó, akit azonban még így is szeretni kell és a csóknál... «behínytam a szememet, hogy ne lássa, a lelkem volt az, amit neki adtam...»

Aztán megíródik a szoknyás vagabund története.

Ez így egy lélegzetvételre elmesélve, negyven esztendő története. Egy nyugtalan, lázas asszonyi élet.

És ezt írta meg harminc kötetben Gabrielle Colette francia írónő. És megjelent öt kötet a férje neve alatt. Henry Gautier Williams — így hívták az első férjét, aki egyébként zoológus és asztronómus volt — világhírt és vagyont szerzett a felesége munkáiból. Mind a kettőt saját magának. Irodalmi botrány és válás lett a vége.

Colette neve márka lett a francia olvasóközönség számára.

Claude Farrère, aki ha irodalomról van szó, fukarkodik az elismerésekben, azt mondja, hogy Anatole France halála óta Colette az egyetlen francia stílművész. A «Salammó» költője azt mondta, úgy kell írni, ahogyan az ember beszél. Anatole France és Pierre Loti megénekeltek Flaubert-t. Ők úgy írtak, ahogyan éreztek és így írni, ez a legnagyobb művészet.

Colette merész írónő, de Colette stílusművész is, aki előtt nincsen olyan kényes téma, amelyhez csak azért ne lehessen hozzányúlni, mert annak érintése a művészet rovására megy.

Valamelyik regényében vagy tíz oldalon át foglalkozik egy szürke, hideg hotelszobában eltöltött éjszakával. Arról a fájdalmas nosztalgia-ról ír, amelyet akkor érez az ember, amikor egyedül fekszik a hotelszoba ágyán. A szeme nyitva, a mennyezetet nézi, oldalt nem tudja hajtani a fejét, mert orrát facsarja a friss vánkoshuzatok keményítőszaga, aztán a feje fölött koppan a mennyezet, — valaki leveletette a cipőjét, — az egyiket, a másikat — ki lehet? — nő?, férfi? — a mennyezet sír, — az ismeretlen valaki most barisnyában járklál ott fenn, — a folyosón berreg a csengő, — a szomszéd szobában kinyitották a vizesapot, — itt balról suttognak, aztán kacagás, a mennyezet ismét koppan, — bizonyára leejtette a kofferkulcsot! — ajtókat csapdosnak, egy férfi köhög a folyosón, — aztán csend, hosszú percek, hosszú órák, majd végtelennek tűnő éjszaka, amikor az ember annyira egyedül van s annyira szerencsétlennek érzi magát...

Colette, mint asszony is érdekes. Amikor megírta a «Chèri» (Kedves) című regényét, amelyet színpadra dramatizáltak, ő játszotta benne a női főszerepet. Kétszázszor egymásután. Hallatlan sikere volt.

Ami engem illet, én Colette asszony mozgalmas életének dátumai közül csak egyet ajánlok, hogy bekövetkezett. Azt a napot, amikor Colette elhagyta a Boulevard Suchet-n lévő kalitkaszerű villáját, ahol először találkoztam vele. A kuttyájával és a macskájával játszott a perzsaszőnyegen, közben pedig véleményét mondott a francia irodalomról, színházakról, művészetéről és kijelentette, hogy neki inkább muzsikát kellett volna komponálnia, mint regényeket írni, mert szerinte a zeneszerzés nem kerül annyira fájdalomba, mint az írás.

Ez a Páris erődítményeinek szomszédságában épült kalitka skatulyaszobáival, apró bútoráival illet Colette egyéniségéhez. Colette ebben a kalitkában, mint valami fenomenális varázslóművész, mindig átalakult a régi kis burgundi leánnyá, aki «ugrándoza kapkod az élet után, mert gyakran elfeledte, hogy elmúlt már ötvenéves...»

Aztán hatvan is lett. Közben elvált második férjétől is, a néhány évvel ezelőtt elhunyt Henry de Jouvenel-től, Franciaország volt kulturális-miniszterétől és szépségápolóintézetet nyitott. Páris leghíresebb és legelőkelőbb szépségápoló szalonja az övé. Ő áll az élen, irányítja, diri-gálja és — Isten tudja, hogyan csinálja — még regényt is ír. A leg-utóbbi könyve megnyerte a Francia Akadémia nagydíját.

Most hetvenéves és a Palais Royal-ban kapott lakást. Egy biztos; az egykori burgundi lány, a mostani szépségápolóintézet tulajdonosnője bevonult a francia irodalomtörténetbe.

Ezt is kevés asszony mondhatja el magáról, még a lehetőségek hazájában, Párisban is.

Szentgyörgyi Ferenc

Takarékoskodjunk a tápanyagokkal!

Ez a korszerű háztartás
egyik fontos követelménye

Az okos háziasszony

JÉNAI tűzálló edényeket
használ, mert az átlátszó
üvegen át a fedő le-
emelése nélkül a sülés
főzés minden mozzanatát
megfigyelheti.

A JÉNAI tűzálló üvegedény
a korszerű háztartás cél-
szerű edénye sütéshez,
főzéshez, tálaláshoz.

JÉNAI üveg minden szaküzletben kapható
Kérjen prospektust és felvilágosítást.
Kübek József, Bástya-utca 12, Budapest IV

Edít „esetei” a férjhezmenésre

— Ne fusson a sors után — mondja Edít nekem —, ami meg van írva, azt úgy is eléri. Nem kell divatosan a Dunapartra kiülni, nem kell kávéházakba járni és vagonokat kiadni csak azért, hogy az ember «talán»... hogy ez is egy egyszerű alkalom a férjhezmenésre. Nem kell ótóriai tea, zsír és tánc... Nézzen meg engem. Harmine percnyire Pesttől egyszer csak el kell menni rosszkedvűen, ócska, kékpetyves ruhában, az egyetlen dírdímben, amit az ember már nyarakon át a nappal kiszívott. Igen, eltaposott sarkú cipőben, egy vasárnap, amikor a legiobb szeretne otthon maradni és nem látni kirándulókat, vikendtelepet és stb... Tudja, hogy is mondjam? Volt már maga is ilyen hangulatban biztosan. A bátyám felráz álmomból egy reggel és azt mondja: velem jössz. Hiszen ismeri. Valami vikendtelepen teltek átállottak fel neki — azt ment megnézni. Turistalásrai már évek óta rígták a fiúkt: vegyen telket. Végre rászánta magát és vitt magával engem. — Te értesz telkekhez, gyere, ha már meg kell venni, nehogy becsapjanak. — mondta nekem akkor a reggeli rázás közben. Rám volt szorúlván. — Szolgáltatást tegyek neked? — kérdeztem clesen —, de amikor kérek tőled egy mozijegyet, vagy egy pár kesztyűt, akkor nem érsz rá meghallgatni engem? Úgy-e? De menni kellett! A mama is közbeszólt, hogy mért nem megyek, ha a bátyám vinni akar. S így szedni kellett magamra a dírdímbet, mert csak ezt hordtam kirándulásokra. Nem vagyok turista. Én aztán igazán nem. És látta. Egész úton morogtam a bátyám felébe, hogy minek kellett nekem ez... Minek az egész. — Vitted volna el hölgyismerőseidet, vagy mit tudom én... Én nem mászom meg a gleccsereket és nem mászom meg a Kékest...

Otthon ülök, vagy legfeljebb elmegyek a Duna-strandra. Ennyi az egész. És most belevissz ilyen örülltségbe: én menjek telket bírálni.

A telek szép volt. Már sok, rendezés és jól-épített, modern házakból néztek. Tetszett. Nem messze Pesttől, egy teljesen szabad és soklevegős hely — ez igen! De... napszította dírdímmel nem dicsékedhettem.

Mindégy. A bátyám nem is szereti a dírdímbet. «de hát a kedvedért most igazán nem szaladok egy turistafelszerelést venni» — igyekeztem fölényeskedni vele. — Ez a legrosszabb cipő, ez a legrosszabb ruhád. Már nincs ennél rosszabb? Mi? — így volt az egész úton. — Ha nem tetszik, itt is hagyhattalak.

Belenyugodott és vitt tovább. Egy barátjához vitt, akinek szintén volt már „háza”. Kint ült a ház előtt és nagyban élvezte már „úri” mielőtt. Selvemizimában, a teljes-komfortos ház előtt, a gondozott kertben, éppen hogy nem bírta. Kézelheti, hogy éreztem magam a kopott dírdímben.

— Ma én leszek az úri földesúr — mondtam beteként a pizzamás úrnak.

Ránézett a dírdímbre és lelkesülten mondta: — Itt mellettem vegyen telket a szomszédomban. — Úgy hallom ez a telek eladó. Nagyon kedves volna, ha szomszédom lehetne, nem lennék olyan árva.

— Talán olyan árva?

— Igen olyan árva vagyok — mondta ő és megint kopott dírdímbre esett tekintete. Így ahogy mondom: esett a tekintete.

Közben a telekíroda megtudta, hogy telekvásárlási szándékaink vannak, duplafogató kocsit küldött utánunk. A kocsit robant végig a telenen — tudja, olyan parádés homokfutó, két lóval... Eddig nem tudtam, mi az a homokfutó... Csak hallottam, hogy a kis Esterházyak, így meg úgy... Hát most én is... Feszültem az ülésen és mutogataltam magamnak az eladó telkeket... Válogattam. Mért ne! A pénzemért... Mert már én is vásároltam telket. Igen, ez a selvemizimás úr, a bátyám barátja, az „tetszett” nekem. És kalkuláltam: ott igen egészen közel a szomszédságában, ott mellette lakni, nem is volna olyan rossz.

— Hát talán itt a telep legvégén? — mondtam nagy elhatározással a telektulajdonosnak. — Ez a hely esőndes, itt még senki sem építkezett.

A pizzamás úr arca elsápadt:

— Hát nem itt a közelmében?... Az lehetetlen — kapkodta a levegőt... és ősrómai kezdte a nagyon esőndes és elhagyott telkeket... Így kezdődött. Igen, láttam — ez a fiatalember, a bátyám barátja nagyon megnézte azt a kopott dírdímbet. Pedig úgy általában ő se szereti a dírdímbet... De ez más volt... Nagyon napszította volt. Hát ezért. Csak ezért... Így kezdődött...

Most már ott lakom — az ő házában. Mert a telket megvettem közvetlen mellette, de amikor feleségül vett, a házába költöztünk, mert az én telkimmel „spekulálni” akartam hozományomra.

Azért mondom...

Közben Edít kapcsol: halló? Igen. Tessék paranesolni... Az angyalföldi pályaudvart... Adom...

Kék köpenyben, a telefonközpontban, most már a „házásság” után. És rögtön belevág a másik esetbe:

— Mert, tudja, a férjhezmenés, az egészen külföldi dolog. Nem kell hajszolni. Egyáltalában nem. Egy másik esetet is tudok, ha már a témánál tartunk. Egy barátóm egyik nyáron elment falura nyaralni. Ó falut akart. Látozt már tengert, városokat, gleccsereket és örökhavát, — most falut akart. Mindenáron falut: hajnali ko'ompszót, trágyadombot és mit tudom én mit... Csirkéket és tyúkokat, meg a szemetes udvart kúttal. Hát elment. Kert és udvar kellett neki, gazdaság és libagógóság... Minden reggel beállani a szárnyasok közé és nézni, hogy fajlik a szemtel. — a kukoricát. Egy reggel is kijön és a kukoricázás után, beszőgelés közben leül a kút kővására. Úgy beszélget, otthonosan, pongvolában, éppen hogy felébredt, jött ki a csibezejra és ráült a kávéra, hogy közöltük legyen. Diskurálás közben eltűnik. A másfél méteres kútban esik. Szabályosan bele. A ház előtt éppen akkor megy el egy fiatalember, a nagy sívítésre persze befor az udvarra. Felházza a kútból és elveszi. Nem mindárt alban a perelben, de „felsőgüli” veszi. Így kezdődött. A tenger nem dobott ki hullámai közül egy férjért — a kút, amibe bele kellett esni, az kifogta. Nem kell bábiruba, ezüstcipő. Egy pongvola és egy moziállás szándék. És egy jóképű férfi, aki falut kíván — esőndet. Mindírt első útján a pályaudvarról belerohant a házásságba: elvette.

— Vagy egy másik eset. Eset, amikor egyszerre ketten lesznek öngyilkosok. De külön-külön dobják magukat a Dunába. Két külön pontjáról, két külön életből. Ott ismerkedtek meg a kimentésnél, amikor vitték őket a kórházba. Házásság lett belőle.

— Hát azért mondom, hogy nem mindig a felkészültség és a felöltözöklés, a „na most, talán sikerül...” Tessék kültáesni, tessék egyszerre öngyilkosnak lenni, vagy tessék kopott dírdímben telket vásárolni... Akkor igen! Ki lehet próbálni... **Korompai Anna**

Minden gyermek egészségesebb, vidámabb, szebben fejlődik, ha a reggeli és uzsonnatéjhez 2—3 kávéskanál

OVOMALTINE[†] kap.

A jó izu Ovomaltine töményen jut-tatja a szervezetnek a sejtek, szövetek felépítéséhez, az energia megszálltá-sához, a szervezet melegttermeléséhez, az élet fenntartásához szükséges táp-anyagokat és vitaminokat.

Téli napsütés

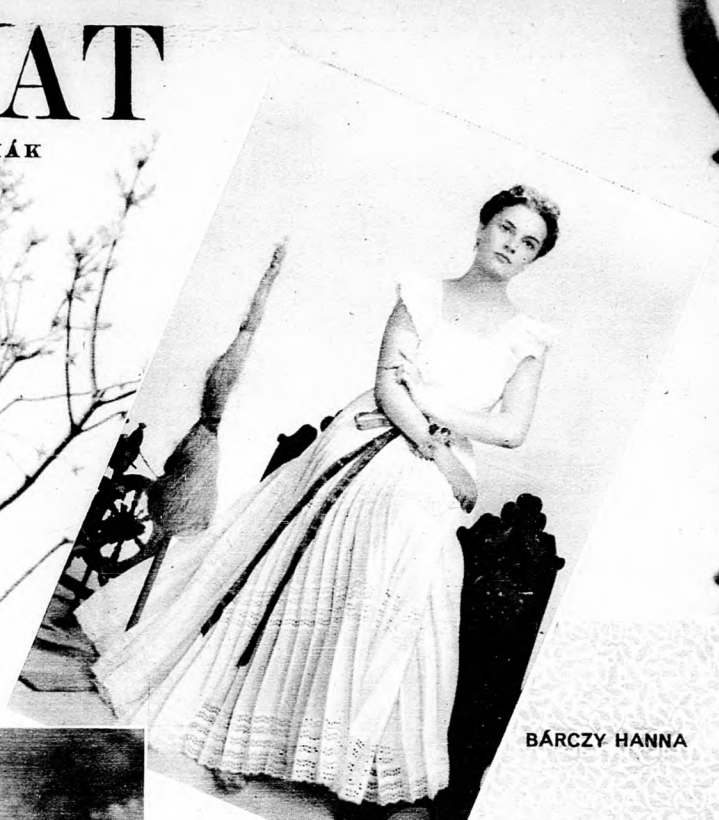
Csupa csillogó-villogó gyémánt csuda!
Szikrázó gyönggyel gyönggyözött fehér saba
hegyek vállán, dombok hátán s a réteken;
odafenn az ég kék-üveg harangja zeng,
a napkorong keletről nyugatra lendül
és esendül és zendül a magasból jentről
és elterül az alvó barázdák fölött.
s tova remeg az erdők tar fái között.

A fák még nem hallják, a vetés sem érti,
de a kis hóvirág odalenn megérzi...
csöppnyi virágszive nagyot, forrótt dobban
és az élet alvó szikrája jellöbaban,
Híába jurulyáz téli nótát a szél,
felölti magára hősín köntösökjét,
holt avart, fagyhalált félre paranesolva,
kilép a tisztásra frissen mosolygva.

• K. Rácz Ida

DIVAT

MAGYAROS RUHÁK

BÁRCZY HANNA

BÁRÓ THÁN EMILIA

GRÓF SZÉCHENYI HANNA

DUSOCZKY KÁROLYNÉ

Faháncs-barna
kosztüm 4 nagy
zsebbel, zöld
romain-satín blúzzal

Zöld, könnyű szövet
délelőtti ruha,
csuklyás drapp teve-
szőr kulikabáttal

KESERÜ ANDRÁS
DIVATTEREM
IV., VÁCI-ÚT 11/B
MODELLJEI

Fekete panama-
szövési szövet-
kosztüm, lak k
zelnórral szegve,
fehér z s a b ó s
madeira - blúzzal

Sötétkék szövetruha, érdekes szabású 4 zsebbel, vastagszájú fehér tűzéssel, piros övvel

Világoskék angóruha, bő szoknya, bő szoknyával, ráncolt, ciklámen színű övvel

Szürke, sűrű fehér-csíkos angóruka, kihajtó nélkül, négyérdekesen összeállított nagy zsebbel. Hernyóselyemblúz

MÉSZÁROS PÁL
DIVATSZALON
 IV. FERENCIEK-TERE 9
MODELLJEI

SPRINGER KATALÓG

Sötét, puha szövet, kontrasztos fehér csillagos díszítéssel, hosszabb díszítő nyakkendővel, kesztyűvel, részben túlnyúló csuklókkal, míg a szoknya a gónál csillagos, fehér hernyóselyemblúz

Józsa Molny Tamás

— En se számítanék! Jó, ez is lehet. De én mindenesetre lenn leszek este a szálló csarnokában és várom. Ha jön, nagyon fogok örülni. Ha nem jön...

— Akkor se fog ezen szörnyen búsulni, mondja ki bátran! — biztatta a szép leány.
A fiú élesen elvigyorodott.

— Hát... majd csak megvizsgálódom. De most már kezdem belátni, hogy a kínainak igaza van.

— Kinek van igaza? Miféle kínainak? — kíváncsikodott a leány.
— Ezt majd elmondom ma este a találkozómon. Most siessen, de már is, ne hogy megfázzék. Én meg viszem a csónakot. Viszontlátásra!

Ádám János sietett le a partra. Éva utána kiáltott:

— Ne szaladjon! Halló! Azt akarom tudni, hogy miféle kínairól beszélt?

— Pá, pá! — intett vissza a fiú szaladtában. Azután beült a csónakba és ügyes csapásokkal ezvezt ki a tóra.

A leány egy kicsit elhülve nézett utána, majd sarkonfordult és sietett a városba.

A táira újra ráborult a mozdulatlan, semmibe merülő esend.

5.

No, tehetséges fiatal barátom, Kerék Ádám János, a »Diadalmas szerelem« immár neves írója, ezt kitűnően megcsináltad! Egy kétségtelenül érdekes fordulattal megismerkedtél egy bájos fiatal leánnyal, ötletenesen megörízted inognótodat, amikor három neved közül csupán kettőt vallottál be, úgy viselkedtél, ahogyan ez egy jóra való fiatal regényhőshöz illik, tudtál még egy esietnyit rejtelmes is lenni — egészen ügyes ötlet a tapasztalt jó öreg kínai elővarázsolása az ismeretlenség homályából — és most egészen bizonyos — hiszen a nő kíváncsi, — hogy ez a fogás beválik és hősnőm meg fog jelenni a kis szálló csarnokában.

Ezek a gondolatok keringtek vidáman a fiatalember fejében, ő meg ügyes evészapásokkal vitte a csónakot a helyére. A parton megláncolta, azután séftelt egy nagyot és esteledett, mire megjelent a kielölt találkozóhelyen.

A Hableány igen egyszerű, szerény, esendő kis szálló. Igénytelen, szerény embereknek való. Kifakult a bútor, színehagyott a szőnyege, kopott a fala, szerény a gazdája és szárnyszeggett a személyzete. Hiába, a Hableányból — észre se vette — vénkisasszony lett, aki már megbékélt a földj élettel.

A fiatalember belépett a szálló csarnokába, derűsen köszönt a portásnak és a tulajdonosnak, rámosolygott az öreg pincérre. Körülnézett. Tudta, hogy a leány nem lesz itt, de azért egy esietnyit családát szaladt a szívébe, akár a tüziszar. Vállalt vont.

Kiszemelt magának egy öblös karoszeket, abba ült, mert innen tarthatta szemmel a lépcsőt, mely az emeletre szolgált. Azután körülnézett keresően, valószínűen az újságra gondolt, mely az ilyen helyen olvasásra készen hever az asztalon. És amint ezt kereste a szemével, meglátott egy élénk rózsaszínű nagy színfoltot a tulsó falon, jókora

plakát volt, rátűzve egy kampó horgára. Nézi, növekedő érdeklődéssel: semmi kétség, ez a rózsaszínű üzenet egy színlap!

Kerék Ádám János elmosolyodott. Kár volt ezt a színlapot idehozni, itt aligha akad érdeklődő. Ki törődik itt azzal, hogy a »Magyari Thália« kiváló művészegyüttese itt vendégszerelpe, ebben a hőbiskoló városkában? Szegény társulat, szegény bizakodó direktor!

Már fel is állt, átment a csarnok, levette a szegről a plakátot és visszaült vele a helyére. A szenvedélyes olvasó mohóságával látott hozzá a színlap tanulmányozásához. Megtudta, hogy a társulat ma bemutatja Heinrich Claren kiváló írógyszerű vizjátékát, mely a főváros színházi szezonjának egyik óriási sikere volt az idén. A darab címét a legnagyobb és legvastagabb betűkkel szedték: BIEDERMEIER... Ejnye, ejnye... hogy is van ez, mikor is hallotta ma már ezt a szót? Talán az utcán olvasta gépiesen valamelyik kiragasztott színlapot?... Lehetséges... de nem! Beszélt róla valaki, említette, hogy a télen százötvenszer ment... mingyárt, mingyárt... Major Mária játszotta az egyik főszerepet és ugyancsak belefáradt ebbe a nagy munkába... minden este kimenni a színpadra egy vezető szerepben, igen, ez nem gyerekjáték... ki is beszélt erről?... Megvan! Hogy ez nem jutott mingyárt az eszébe... Az ő megmentett új ismerőse, az a szép kis lány, Éva, Kállózi Éva... ez is egészen jó név, kitalált név talán... ez beszélt erről a darabról... a művész nő komornája...

Hát igen, félig komorna, félig társalkodónő, a művész nő bizalmasa, akire ráfér egy kis pihenő, mert az valószínűleg nem valami idegesillapító, együtt lenni mondhatnám éjjel-nappal egy híres művész nővel és tűrni, némán szeszélyeit, rigolyait... Nehéz pályát

— Az bizonyos, hogy ez a kislány jobb sorsot érdemel, nagy komornának való. Megérik rajta, hogy művel, tanult nő, aki egészen más tervekkel indult az életnek. De mert ma a körülmények már csak mostohák, még szerencse, hogy ilyenformán tudott tétó alá jutni. A mai világban az ember ne zúgólódjék. Nagyon rövid a takaró, óvatosan kell nyújtózkodni.

Elmosolyodott. Ide jövedt az úton elképzelt, hogy mitévők lesznek ma este. Szótte a mindenféle tervekét. Arra gondolt, hogy egy kis vacsora után elmennek a moziba. Mert hát valahová csak el kell menni... Most kínálkozik a színház a VÖRÖS ÖKÖR nagytermében. Ez talán mégis csak érdekesebb, mint a mozi. Ideillőbb. Éva még nem mutatkozott. Erre kitűzi a zárórát. Ha tizenöt perc múlva sincsen itt, akkor — Isten vele, hableány!

Nézi a színlapot. Elolvassa a szereplők neveit. Csupa ismeretlen nagyság. Könnyen lehet, hogy van köztük jóval tehetségesebb, mint amilyen a fővárosi színpadjain művészkedik. Mert a tehetség egymagában nem elég. Kell hozzá egy kávéskanálnyi szerencse is. Na!

Megható alak a direktor: milyen alázatosan kéri a nagyérdemű közönség szíves pártfogását. Kínál jó előadást, kitűnő művészeket, új diszleteket. »Hazafias üdvözléssel — Bordás Boldizsár. Hát az igaz, hogy a magyar színészet-

nek nagy küldetése van mindenfelé ebben az országban. Aki igazgató komoly hittel, rajongással, igaz szeretettel végzi a munkáját, az rászolgál a nemzet haláljára. Megható ellenszolgáltatás, csak éppen nehéz belőle meg is élni. Író, színész, festő, szobrász, muzsikus... kár, hogy ők nem csupán halhatatlanok, de együttáll, amíg élnek: halandók is.

Rendben van, derék Bordás Boldizsár! — szólt hozzá gondolatban a fiatal író, — ha jön a nő, akkor ketten, ha meg nem jön, akkor egymagam ülök be ma este színházába! Hazafias üdvözléssel...

Letette a színlapot és nézte az óráját: a kiszabott idő lelett.

Felállt. Elhatározta, hogy már nem alkuszik a lehetőséggel, hanem elmegy a vendéglőbe, megvacsorázik. Ami biztos, az biztos.

Ezzel már indult is kifelé. Az ajtóban megállt és visszanezített. Szinte tudta:

A csarnok közepén állt, akár egy tünnemény, Kállózi Éva.

6.

Határozottan szép tünnemény. Választókos a ruhája. Gondosan fésült arányszőke haján értelmes alakú, igazi kalap, mely nem emlékeztetett se madárfészekre, se papírhengerre. Kezén vékony cérnakesztyű, selyemharisnyján lábán jól szabott, rendes kis cipellő. Azzal tűnt fel, hogy nem volt rajta semmi feltűnő. Állt és amikor a fiatalember hátrafordult, rámosolygott, kicsit hamiskásan.

Kerék Ádám János megállapíthatta, hogy nagyon megörült neki.

— Látszik, hogy a színház körül él, — mondta jókedvűen. — Végszóra jött.

— Végszóra? — adta a meg nem értőt a leány.

— Úgyvan. Megállapodásunk szerint ugyanis vártam. Itt ültem és vártam.

— Sajnálom, — állította Éva udvariasan.

— No, ezért még nem kell sajnálni, — szaporította a szót a fiatalember. — Nem vártam sokáig, csak éppen egy kis múltkorévalóságig. Így olvastam ezt a műtkor valahol — tette hozzá, de ezt már nem mondta: benne van a regényemben.

— Emlékezzék csak: én nem ígértem meg, hogy betartom az egyszólamú megbeszélte légyottot! — figyelmeztette a leány és mosolygott, határozottan, édesen.

— Hogyne, erre emlékszem. Csak éppen nagyon biztam öreg barátomban, a kínaiában, — mondta Ádám János hamis hungyorgatással. — És mert csak nem jött, kifizetem a határidőt. Várak még tizenöt percig! — mondtam. Azután megyek.

— Ertem, — szólt Éva esőndesen. — Hát csak tessék, ne tartóztassa magát, mert én igazán nem akarok alkalmat lankodni.

— Még ha akarná, akkor se tudná megtegni! — mondta vígan Ádám János.

A leány vállalt vont.

— Ne udvaroljon, kérem. Elmondtam már, hogy pihienni jöttem ide. Most esendben szeretnék itt eltölteni néhány hetet. Nyári szünetem vagyok. Legyen jó és megértő.

KIS KOSZTÚM—NAGY KOSZTÚM

A leghaszánthatóbb darabja a nő ruháinak a kosztúm. Mindig elegáns, mindig használható. Két jó blúzzal és két pulloverrel reggeltől estig bárhova fel lehet venni. A kosztúm nagy gond. Nem szezonként csináltatja az ember. Ha valamire, akkor erre áll a ruházatkodás legfőbb törvénye, csak jó helyen, jó anyagból és inkább egyetlenegy, mint sok olcsó rongyot.

Dehát a nők szeretik a sok semmisséget. Megúnják a ruhát. Aztán jön egy ügyes kis házivarrónő és úgy átalakítja, de úgy... hogy rá se lehet ismerni. Ami piros volt, az kék lesz, a blúzból szoknya, összevissza forgatják az egészet és örülnek az újnak. De kosztúmmal ezt nem lehet! És ezért kosztúmot úgy kell csináltatni, hogy az évekig jó és csinos legyen.

AZ ÚJ KOSZTÚM-VONAL nagyon jellegzetes. Hosszú a kabát. Sokkal hosszabb, mint valaha is volt. Van olyan is, amelyik térden felül végződik egy tenyérrrel, ami túlzás. Mintha csak a zenebohócok katufrékját látná az ember. A kulikabátok hosszúságára csinálják ezeket a túlságba vitt kosztúmkabátokat. Mi is mutatunk egy illyet, tessék megkeresni a képeken, melyik az. Annyi bizonyos: soványít! Tehát az az elszánt nő, akinek nagyon jó szabója és jó lába van, még ezt is megcsináltathatja és a hosszú kosztúmkabát meg a rövid szoknya ürügye alatt a lábát kitűnően érvényesítheti.

KÉT IDEÁLIS KOSZTÚM is van a képeink között. Az egyik egy nagy zsebes, burrey-ből készült angol kosztúm, ez a repülők egyenruhájára emlékeztet. És minden, ami katonás, állzókodás és korszellem, ma Európában divatos... Széledébb lelkek részére ajánlható a sötétkék-jéher csikós kosztúm, aminek figyelemreméltóak a zsebei. Ezeket a zsebeket más ruhánál is felhasználhatjuk, az ötlet remek. Jó a sima kabát, nincs rajta. Azok a hölgyek, akik szeretnek és jóképpen tudnak kötni — mert sokan szeretnének, de ő, milyen szörnyesültek jönnek létre — azoknak szívből ajánlom, csinálják

meg ezt a kosztúmot maguknak. Fekete-jéher, sötétkék-jéher, fekete-szürke, sötétkék-szürke, söt drapp és barna, esetleg meggy-piros és sötétkék összecállításban szép. Fiatalos és előnyös a fekete, vagy sötétkék sima kosztúm, ebből is mutatunk egy példányt, lakkszínórral körülszegve. De ez nem egész napra való! Ez az a bizonyos kosztúm, amelyet csak délután és este lehet felvenni, társaságba, söt, vacsorára és színházba. Fehér esipkeblúz, fényes világoskék, vagy ciklámenlila selyemblúz, esetleg fodros franciás jéher madeira-blúz illik hozzá.

KLASSZIKUSAN SZÉP MAGYAR RUHÁKAT találunk a címlapon. A legötletesebb az a fehér parasztlímzessel díszített pállfodros, plissizozott kis ruha, ennél ideálisabb kislányunknak el sem képzelhető. Akinek pedig nincs sok jéher parasztlímzése — két paraszt-alszoknya fodraiból kitélik — azt pótolhatja svájci límzessel is. De az már nem az igazi. Viszont, aki érti a gépi límzést, régi szép magyar límzéminták alapján géppel is kihímézheti, sőt ki is hímézetheti. Így sem kerül többre, mintha valódi selymet venne. És a selyem elszakad idővel, nem divatos, megújja a viselője, de ebből a gyönyörű kis jéher hímzett ruhából mindig lehet valamit csinálni. Még pólyafodrokat is. A kalotaszegi viseletre emlékeztető kétszínű hímzett selyem mellényes ruhának az a legjobb tulajdonsága, hogy hosszit. Soványít! Tehát félkörber hölgyeknek ajánlható... Ha pedig kényfel mellényt készített hozzá az ember, egyszerűbbet és díszesebbet, meg nem únja soha.

AZ ELNYÚZHATATLAN ANGOL RUHÁK közül hőrmai közülünk. Ezekből soha sincs elég. Ezek azok a bizonyos ruhák, amelyek némi elszántsággal és főképpen sok ügyességgel, jó házivarrónővel is megcsinálhatóak.

Az a sötétkék ruha, amelynek mulatságos levélborítékszerű, körül kivarrott zsebei vannak, a zsebek újfajta felhasználására hívja fel a figyelmet. Jól meg kell nézni. Különben ezt a zsebfurmát öreg ruhák felrészítésére nagy sikerrel használhatjuk, nincsen olyan ócska, immáron portárlásra szánt toalett, amelyet ezekkel a zsebekkel újjá is lehetne varázsolni. Ha nincs a ruha anyagából, selyemruhára ugyanolyan színű szövetből, szövetruhára ugyanolyan színből horgolt, vagy kötött zsebeket tehetünk.

Az ÚJ SZÍN A ZÖLD. Minden árnyalata divatos. Nem kell félni tőle, szép pasztellszínű zöldet, sötke, barna egyformán viselhet, csak nagyon kell vigyázni a kiválogatásnál. Barna és szürke kalappal, cipővel, kabáttal viselhető a zöld ruha; egyik sikerült példánya a második oldalon található.

Az a világoskék, labkőnyű és kedves kis angóruhákat szintén meg lehet zöldből csináltatni, annak, akinek nem színe a feleslekkék, vagy pedig cipője, kalapja, kiegészítője a zöldhöz vannak hozzáhangolva.

Izsáky Margit

Minden nőnek
vannak álmai

minden nőnek vannak titkos vágyai, amelyeket kiszínez magának és amelyek betöltéséért szabad perccel. Legünk ösztintek, melyikünk nem engedte még át magát az ábrándozás boldog perccinek!

Az egyik nő férjhezmenésről álmodik.

a másik társaságban sikerre vágyik.

míg a harmadik a szeretett főfit akarja megtartani.

VÁROK VALAMIT

Már megpihent és csendes a lelkem,
Mint hűs nyárvégi alkonyat.

Regélő este, méla vágyódás,
Árnyékbaomló arany hajfonat.

Mint lótszvirágos mélyvízű tó...
Belemerítem elfáradt szemem,
Titkokat látok, s lehunynom aztán,
Olembé ejtem lágyan két kezem.

Igy ülök csendben, elsímult lélekkel,
Várok valamit, hogy mit, nem is tudom,
Fénycsíkok suhannak lassan keresztül
Lótszvirágos mélyvízű tón.

z. Csukás Irén

PARACELSUS — A NŐKRÖL

Az elmúlt esztendőben ánnepelte a tudományos világ Paracelsus halálának négyszázadik évfordulóját. Erről a rejtélyes emberről, nyugaton vándorlótól, óriási lélekről azt állították irigy és féltékeny kartársai, hogy — irtózik a nőkről. S ha külső életének folyását áttekintjük, valóban alig akadunk nyomára szerelmi viszonyoknak, gyengéd érzelmeknek. Házasára pedig egyáltalában nem is gondolt sohasem.

Nagy tévedés lenne azt hinni, hogy ez a tudatos, szinte számérmes tartó-kodás talán valami hibát, rendellenességet jelentett volna a legnagyobb orvos és egyik legtisztább lélek életében. Paracelsus a legnagyobbaknak magára, igen magára tekintő életét élte, akárcsak Beethoven és Dante, — tehát nem maradt ideje és ereje az átlageMBERI számára. Írásaiban többször is kifejeztesre jut, hogy feleség és gyermek nem mindenkinek való. Aki a misztikus világ- és ember-szemléletnek oly magas fokára hágott, mint ő, aki a «Paragrammus», «Paramirus» a «Philosophia saax» stb. sorainál el megragadta a világ titkait és meközelítette a lényegismeretet, azt nem szabad átlag mértékkel megítélni. Mint minden lángész, ő is koszmos volt, aki saját túrnépei szerint élt és alkotott. Ezért üldözték őt is a törpék és kicsinyek, akiknek értelmelensége és irigysége minden időben kezdte a rendkívülit és nagyot, mert nincs megbocsáthatatlanabb bűn a lángésznél, aki kikökönt még a tudományos kényelemből is, feljorgatja a jól megalapozottnak látszó és szíves jóvedelmeket biztosító tanokat az igazság és igazságosság nevében. Paracelsus egész életén át üldözték. Egyéniségének súlya elviselhetetlen volt. Igazi háza az országot maradt. Színtelenül gondolkodott, kísérletezett, megfigyelt, írt, elmélkedett, gyógyított. Orvostudományi munkásságán kívül teológiai, böseleti, lélektani munkái is nagyjelentőségűek. Ilyen beállítottság és híhetlenség látszó munkásság mellett elhíhetjük, hogy nem maradt ideje a nők számára. Es mégis — érdemes áttekinteni, hogy miként vélekedett a nőkről, akiketl távollattarta magát, de a nagy orvos intuitív pillantásánál mégis jól ismerte őket.

Nagy orosok époly kitűnő nőismerők, mint nagy írók. Egyiket a realis tapasztalat, másikat az élet mélyebb megismerése avatja mesterré a nők körüli tudományban. Paracelsus, akiben a nagy orvos együtt lakozott a nagy gondolkodónál és látóval, esodaltatos élességgel pillantotta át a női lélek alap tulajdonságait, jellegzetességeit és bátran mutatott rá a női léleknek sok tekintetben az átlagfértől jellemet meghaladó nagy értékre. De halljuk már most magát Paracelsust! «Isten a férfúit férfúinak, a nőit nőnek akarja és azt akarja, hogy mindegyikük ember legyen». Tehát óriási különbségek vannak, ami azt jelenti; ne támassunk nőkket szem-

Mit mond az orvos?

IRTA: DR. WENINGER ANTAL

ben lehetetlen igényeket. Ugyanerre céloznak következő sorai: «Bár a nő alakjában és testében hasonlít a férfira, de lényegében, tulajdonságait, sajátosságaitban teljesen különbözik tőle. A férfi úgy szenved, mint férfi, — a nő úgy szenved, mint nő; mindeketlen azonban úgy szenvednek, mint két Isten előtt kedves teremtmény».

Szívesen hasonlítja Paracelsus a nőt termőföldhöz, az anyaság szent hivatása miatt. Másult vis-ont gyümölcsöt termő fának tekintti Általában az anyai hivatás az, ami a nőt Paracelsus szemében a férfi fölé emeli. Érdemes és mély jelentőségű a következő idézet: «Hogyan lehetnének a nők ellenségei — bármilyenek is ők? Gyümölcseik népesítik be a földet, ezért ad nekik Isten hosszú életet, bármily csúnyák legyenek is».

Rendkívül érdekesek a házasságra vonatkozó nézetei. «Ha olyan férfi és nő találkozik, akik összevalók és egymásnak teremtvék, nem lesz házasságtörés, mert ezek lényegükben egyet alkotnak, amit nem lehet megtörni. De ha ezek nem találkoznak, akkor nem lehet a szerelem állandó, hanem csak inatag, mint a szélben himbálódzó náaszál». De hozzátéti azt is: «Olyanok pedig, akik nem illenek össze, mégis úgy tartásák a parancsot, mintha összeillenek».

Igen különös az, amit elmékedései során az egy- és többnejűségről ír. Tudjuk, hogy Paracelsus mélyen vallásos lélek volt, aki ugyan szabadkozott minden teológiai meközltséggel ellen és aki mindig teljes elhoautatlansággal kezelte a tudományos és bíseleti kérdéseket, de aki alázatos lélekkel kérte halálos ágyán a halotti szentségek felvételét. És mégis felvetődik benne a többnejűség gondolata is — tisztán erkölcsi meagondolások alapján, mert korának erkölcselenségein meghotránkozott ez az Orvos, akinek minden törekvése a scoitlenakarás és a tiszta, őszinte élet volt. «Nem lenne jobb, ha egy férfinak tíz feleséget adnánk és nem emel, aminek következtében a többi kilenc elülilik?» Majd tovább: «Ezért jó lenne, ha a házasságban három nőnek lenne egy férje, mert így beoznánk a züllési lehetőségek kapuit».

Ma már tudjuk, — keresztényi és mélylélektani szemponthól egyaránt — hogy a többnejűség gondolattól illetlen Paracelsus tövedett, minden jószándéka ellenére is. Ő csak az akkori társadalmi fonákosságokat vette alapul és sajnálta a sok pártában maradt lányt. De tévedésben is jó szíve vezértélt Mi tudjuk, hogy a házasság nem jöletli intézmény, hanem magasabb érdekek sugallta társadalmi seft biológiai és szent szövetség, csak páros megoldásban elfogadható viszony mélylélektanilag, egyháziilag. Paracelsus többnejűség-gondolatában az erkölcsi indíték a megbocsátható elem, hiszen a romlásból, elvesztéstől féltette a sok-sok nőt, akik végtelenül sokra becsült és mindig védett is.

KERTKULTURA

Irja SZILÁGYI JÓZSEF

Budapest székesfővárosi kertészeti igazgatója

A Mahónia levelei erős teleken el szoktak fagnyi. Az elhalt leveleket sohasem szabad letépní, mert így könnyen megsértjük a fás részt, hanem késseel vágjuk le, hogy a levélnyel töve a fás részen maradjon, az később onnan magától lehull. A rózsákat az időjárástól függően március 10—20 között szokás kitakarni. Kitakarás után elvégezzük a metszést is a rózsatöveken. Az erős növéstieket hosszabb fára, a gyengébb növéstieket pedig rövidebb fára kell visszametszeni. A rózsákon ilvenkor gvakorai és paizsetvek, amelveket el kell távolítani. Ugyancsak eltávolítandók a fehér gvapias tetvek is, ezt a műveletet drótkéfével végezhetjük. A rózsatöveket metszés után megfelelő hűftású mézskénélvel megpermetezzük. A levágott részeket el kell égetni. A rózságvak taláit pedig meztarványa, felössuk. A rózsákat, mikor a levelek már kifejlődtek, sokszor ellepik a hervók, amelvek zöld színük miatt alig vehetők észre, még hozzá nappal a levél fonákján esigazserűen összekuporodva meköződnak és többször éjjel és este táplálnak. Nagyon falánkok és hamar összerögzik a rózsák anyag és kevése levét. Ha nem sok van, akkor leszedjük, ha ellenben nagyobb mértékben lépnek fel, 3 ezrelékes nikotinoldattal két órelt elpusztítani. Ugyancsak így védekeznük a zöld és fekete levéltetvek ellen is. Nedves tavaszon gvakra felép a lisztármal, ami ellen kópornak a növényre való ráfúványa által előre is igen jól védekezhetünk. Ezt a műveletet reggeli harmatos levelekre eszközöljük.

«Virágápolás». A nagyvirágú Chrysanthemumok hajtásait mosolt homokba, földkba dugvánvoza megköverezetjük, azután kis eszerepkbe ültetjük. Nvár folvamán mindannvizor át kell illetni, ahányzor a eszerepkbe megkövereződött. Korai dugvánvozásal magostörzsű fácskát is nevelhetünk, ha már a kívánt magasságot elérte, visszametszük és az előtérő 8—10 hajtásból ágakat nevelünk. A gumósbezónia eszerepkbe ültetése február-március hóban veszi kezdetét. Homokos erdőilomb-, tőzeg-, hanga és érett kompozit keverékét szereti. Mindaddig, amíg a gvökerek és levelek fejlődése erőteljesen meg nem indul, csak mérsékeltan szabad öntözni. «D. G. Debreccen». A meztelen esiga eszaprodását úgy akadályozhatjuk meg, ha kora reggeli órákban folkerkeszt azokon a hűvöhelveken, amelveket különösen kedvel, pl. a díszkertben Iris, Funkia, Hemerocallis stb. levelek tövében, konyhakertben pedig a sürrün vetett, vagy illetett, böseges árnyékot nyújtó nagy levélű növények tövével. Szereti a nedves, hűvös és sötét helveket. Kővek közötti repedéseket. Legtöbbször éjjel jár élelme után, ezért kora hajnali órákban, mielőtt elbújniának, a növények levelein felszóllhatók és összevújthatók. Szokták meztorozással is irtani. Szaporossága miatt a petecsomókat is szorgalmasan kell gvűjteni (kis füvegvgöngyökhöz hasonlítanak) és megsemmisíteni. A konvaszó alkalmazásával tönkretönnök a talajt. Még inkább célravezetőbb a fabamu kiszórása, ez egyváltal kállitartalma miatt a növényeknek is hasznára van. Baromfiakkal (gvöngyvtük stb.) is irthatjuk a meztelen esigát, olyan időben a kertbe eszertjük őket, pl. ősszel, amikor kaparásukkal a növényeknek már nem árthatnak. Végül ajánlatos a termények betakarítása után mindenféle növényi hulladékokat gondosan összegyűjtölni, elégetni. Szűkebb környezetben, pl. növényházban, burgonyaszeteleket helyezzünk el és azokról időnként összefogdossuk a meztelen esigát.

VÁSZON
FEHÉRNEMŰ
KELENGYE

Műismeret
IV., VÁCI-UTCA 1 SZ.

TÁRSASÁGI FÜTÁR

Jelentem, hogy a Magyar Távirati Iroda Rt. és a Magyar Telefonhírdő és Rádió Rt. elnök-igazgatói székebe *vitéz nárai Náray Antal* ny. vezérkari ezredes, a Legfőbb Honvédelmi Tanács volt vezértitkára került. Örömrünk kétszeres, mert *vitéz Náray* személyében nem csupán a *vitéz katonát* és katonai szakíróit, hanem a szépirodalom és zene igaz barátját és művelőjét, a költőt és zeneszerzőt érte a megérdemelt kitüntetés. Meggyőződésünk, hogy az új elnökgazgató vezetése alatt úgy a Távirati Iroda, mint a Rádió még szebb, nívósabb és nemzetibb eredményeket fog elérni. Az új elnökgazgatóknak őszinte szerencsekívánatainkat küldjük.

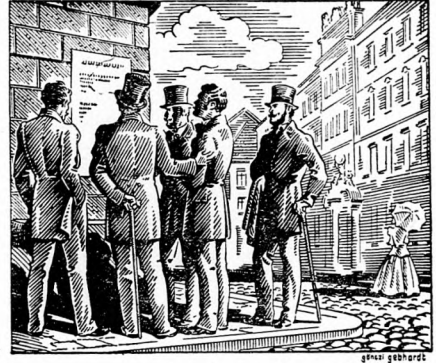
Jelentem továbbá, hogy dacára az elmúlt, sikeres hálszezonnak és a megszorításokkal küzdő, komoly háborús időknek, hétköznapi és szűkebb keretei között, dicsérendő optimizmussal tovább zajlik a társadalmi élet. Azok, akik itthon vannak, hősiességgel feleltek és osztják meg egymással az elviselhető és megszokott gondokat. lelkiismeretesen eleget tette a már világhírű és hamisítatlan magyar vendéglátás követelményeinek. Kül- és belföldi vendégekkel teltek a szállodák és penziók, tálalás házak jelentenek a színházak és derűsen vásárolgató közönségtől hangosak az üzletek. Nem tekintve egy-két szigorúan és feltétlen szükséges hivatalos utazást, vagy röpké tátraí kirándulást, általában mindenki itthon van, jelenleg még a szinte vonaton élő és közkedvelt helgüvi államtitkárunk, *Kódár László* Levente is, aki végre, egy barátai tiszteletére rendezett vacsora kapcsán ismét elfoglalta helyét fiatal, szép felesége mellett és a társaságban. Vacsoráikban különben sincs hiány. Előkelő klubjaink, kaszinóink és egyesületeink változatlanul megtartják összejöveteleiket, különösen híresek a *Baross-Szűcs* vacsorái, ahol a keresztény kereskedelem számottevő vezetői és szép asszonyai, meg a *MAC* estélyei, ahol a sportkedvelő és bálozó fiatalok kedvencei jelennek meg szinte teljes számban. Háziasszonyi bravúrokra is van példa. *Honthly Hanna*, a kiváló primadonna, akinek páratlan háziasszonyi művészetéről is valóságos legendák keringenek a színházi világban, első filmjének örömeire vacsorát rendezett villájában.

Különb, ami a művészetet illeti, ezen a téren meglehetősen esend van. Kiváló filmrendezőnk, *Bánky Viktor*, Radványban pihen egy esomó átolvasandó és filmosításra váró forgatókönyv társaságában. *Bacs* János, az ismert fiatal festőművész és neves restaurátor, művészen finom és kedves kis magyaros levelezőlapokat tervez a közeledő húsvéti ünnepekre, legnépszerűbb és legelfoglaltabb amorózónk, *Szilassy László* pedig csak akkor ad szűkebb baráti vacsorát zugló villájában, ha színpadi és filmkötözöttségei erre időt engednek. Ettől eltekintve, mindenki éli a maga esendes családi életét, dolgozik, fárad és ha teheti, pihen. *Páger Antal* és *Komár Juliska*, a legideálisabb színészházaspár és *Latabár Kálmán*ék újra a golya látogatását várják. *Barabás Sári*, akiről kevesen tudják, hogy asszony, szombatoként izgatottan lesi week-endre hazatérő férjét, *Patat Pált*, aki vidéken főorvos és egyike a legelfoglaltabb társaságbeli embereknek. Nyagik munkában reggeltől estig dolgozó, a társaságban közkedvelt és erősen nélkülözött szép, szőke titkárnő *Eysen Anny* és a legboldogabb családi életet élő *Madarász László* sem látni sehoh elegáns, szép feleségével. Csebi *Pogány István* festőművész legszébb akvarelljeiből rendezett kiállítást a Múbarát. Legjobb vevői a kultuszminisztérium és a külföldi diplomaták voltak, akik elragadtatva nyilatkoztak esodálatosan finom balatoni képeiről. Ennek a kiállításnak a megnyitáson láttam különben először együtt a legszebb és legegységesebb dómákat.

A dolgozók és elfoglaltak frontjáról különben még egy szomorú, de egyben öröndetes hírt kell feljegyznem. Közismert és társaságainkban közkedvelt építészünk, ifj. *Dömös Gyula*, miután remek szerződtetési ajánlatot kapott az egyik leghíresebb berlini építővállalattól, a Vas-utáni esodapalota építésének befejezése után, Németországba utazik. *Pólya* Gergő, népszerű divattervezőnk is Bécsbe készül, kissé körülülnézi, hogy illetet nőrítson a tavaszi és nyári divatújtonságokhoz, amelyekből az Új Magyar Színház színpadán, a «Négyes» című újtonság premierjén már kaptunk egy kis lélekzetelállítóan pompás izelítőt. Ott hallottam különben, hogy egyik dolgozó bálkirálynőnk, *Sárfy Éva*, remekül sikerült koktélpártit adott az elmúlt napokban, Aréna-úti otthonukban. Az utóbbi hetek legsikerültebb estélye, ifj. *Acs Mihály*ék Thököly-úti villájában zajlott le, a fiatal férj *MAC*-kollégáinak élénk részvételével. Semmicsere sem szabad megfeledkezem a *Sajtókamarának* társaságunkban mostanában igen divatosá vált gyönyörű *Andrássy-úti* villájáról és székházáról, ahol az e célra fenntartott termekben egymást követők a legelőkelőbb és legsikerültebb estélyek és vacsorák. Legutoljára a Magyar Waggon és Gépgyár és a Fővárosi Operett Színház igazgatósága rendezett az «ujságíróknak» reggelig tartó összejöveteleit tagjai és vendégei tiszteletre. Tekintettel a taxikorkolázásra, a jelenlevők valóban csak reggel mentek haza — villamoson. Bizony nagy gondot okoz manapság a közlekedés. Optimista fiataljaink már alig várják a tavaszt, hogy a szép, langyos éjszakákban romantikus sétá fejezzen be egy-egy szigetű, vagy ligeti gardenpartyt, amelynek előkészületeivel máris nagyban foglalkoznak az érdekeltek, annál is inkább, miután várható jövedelmeiket kivétel nélkül a Vöröskeresztnek ajánlották fel.

Csák Cs. József

Blokádnak is lehetnek előnyei.

„Hatalmas jutalomdíjak”

Igétrelvel kecsgető faragások állították meg most 136 éve Európászerte a járókelőket. Földrésznket 1806-tól fogva a szárazföldi blokád elzárta a tengereltől természetektől. A különböző tudományos társaságok tehát tekintélyes díjakat tűztek ki olyan feltaláló számára, akik magából az európai talajból tudnának épöly jó vagy lehetőleg még jobb anyagokat kitermelni, mint amiket eddig a tengerentől szállított. Vén földrésznket ezekben az esztendőknben újra egyszer ráeszmélt a saját erőforrásaira: bámulatos találmányok és felfedezések bukkantak fel akkoriban a blokád vaskényszere alatt. Így pl. akkoriban találták fel a répacukrot, amellyel egyszerűben pótolni tudták a szinte már megfizethetetlenül magasárú tengerentüli nádcukrot. Így alakult ki Európa festékipara, amelynek termékei messze meghaladták jószágban az addig tengerentülről szállított festékanyagokat. S akkoriban kapott erőre Európa selyempipara is.

Azokban az években született meg az úgynevezett „kontinentális kávé” is. Az a főmállat, zamatos, barna ital, amelyet a CICHORIUM INTYBUS nevű növény illatos gyökeréből kezdtek készíteni. Nem kellett hozzá faragás és nem kellett jutalomdíjak sem kitűzni, mert maguktól támadtak ennek a nemes italnak rajongó hívei. Az úri renden lévők magából a kávépörkölésből tanultak meg, milyen is lehet a jó és gondosan kezelt porított ital ize. Nagy műveltségű kereskedők és technikusok, felelősségük tudatáról hajtva, nekiláttak, hogy a cikória gyökeréből előállítható ital minél inkább kifinomítsák és tökéletesítsék.

Egy szép napon aztán megszűnt Európa blokádja. De amikor 1828-ban megalakult az a vállalat, mely a *Francck*-cikóriakávét gyártja, ez a vállalat már jól felhasználhatta mindazokat a javításokat és tökéletesítéseket, amelyek a blokád évei alatt a külföldön megszülettek. S ez a vállalat azóta is megszakítás nélkül, jó és rossz időkben, türelmes, gondos szerettel és nagy szakértelemmel munkálkodik azon, hogy ezt a főjaféta belföldi kávépörkölésért minél izesebbé tegye.

A *Francck*-cikóriakávé ma, az egész világ szakembereinek egybehangzó véleménye szerint, minden tárgyilagos és joggal támasztható igénynek tökéletesen megfelel. Oriuljánk hát, hogy van ilyen kávépörkölésünk. És örömrünk még csak nagyobb lesz, ha arra gondolunk, hogy az itt termelt hazánk földjén a gyártását a magyar iparnak köszönhetjük.

Francck

cikóriakávé

Családi Kör

BESZÁMOLÓ. — Lapunk főszerkesztője: *Papp Jenő*, március 22-én, vasárnap mondja legközelebbi rádiókrónikáját. — A m. kir. Budapesti Helyőrségi Tiszhelyettesi Sportegyesület, a Kormányzóné Öfomlétsága magas fővédnöksége alatt, a Magyar Vöröskereszt javára gazdasági műsoros estet rendezett a Nemzeti Sportcsarnokban, a m. kir. honvédség művész-talaj és néhány hivatos művész közreműködésével, a társadalmi és közéleti kitűnései jelenlétében. A rendezőségnek elismerésünk küldjük a valóban kivételes anyagi és művészi eredményért.

KÖNYVEK. — *Stadler Aurél* délvidéki költő *Csend, béke, fény* címen gyűjtötte össze és adta ki legújabb verseit, melyeknek főiréte az emberi jószág felszínre hozása, a tudatos emberiség kifejlesztésére való törekvés és a békes harmónia keresése.

HÍMEN-HÍREK. — *Csikbikarcalvi Lázár Ilona* budapesti hűséges előfizetőnk a Rózsák-terén levő erzsébetvárosi plébániá templomban oltárhoz vezette *Dobák György*. — *Dudás Zsuzsanna* főti kedves előfizetőnk és *Szabó Imre* házasságot kötött. — *Domján Sarolta* okl. óvónő tiszaburai hűséges előfizetőnk és *Biró István András* községi jegyző házasságot kötött. — *Pataky Mária* kedves előfizetőnk, *Pataky Rudolf* bukaresi volt gyáros leánya és *iff. Blazsek Antal* textilnagykereskedő, földhírtokos a zilahi rk. templomban örök hűséget esküdött. — *Szabó Lenke* hűséges előfizetőnk, *Szabó Lajos* ny. m. kir. főmérnök és neje *Hollenkay Etelka* leánya és *Murányi József* m. kir. posta-szármag. házasságot kötött Budapesten.

SÁRAZ AZ ARCBÖRÉ? „*Hormocit B. krém* azonnal segít.

ÚJ KISMAGYAROK. — *Szivós Dező* fővárosi énektanító és neje *Varga Mária* rákoscsabaújtelepi kedves előfizetőink boldogan értesítettek, hogy kislányuk született, aki a szent keresztységben a Mária Erzsébet nevet kapta. Keresztülök: dr. *Szívós Kálmán* orvos, fős. körházi ellenőr és neje *Piffkó Lenke*. — *Osváth András* jegyző és neje *Torday Gyöngyike* nászdi hűséges előfizetőink örömmel értesítettek,

hogy Gyöngyike Gabriella kislányuk mellé kisfiuk született, akit *Csaba Gábor* nevre kereszteltek. — *Tóth Vilmos* és neje *hánhidai* kedves előfizetőink boldogan tudatják, hogy leánygyermekük született, aki a szent keresztységben a Mária Erzsébet nevet kapta. Keresztanyja: *Kádár Istváné*. — *Berend Miklós* gimn. tanár és felesége *Harasztos Rózsa* érsekújvári hűséges előfizetőink örömmel értesítettek, hogy kétévés Miklóskaiknak hugocskája született, aki a szent keresztységben a Rózsa Kor-

nélia nevet kapta. — *Kolosváry Árpád* útbiztos és neje *Szöke Nagy Erzsébet* krasznai kedves előfizetőink boldogan közlik, hogy kisfiuk született, akit *Árpád* névre kereszteltek. Keresztülök: *Kolosváry Eta* és *Kolosváry Béla*. — *Mészáros László* és neje *Lódi Margit* hűséges előfizetőink örömmel értesítettek, hogy Margit kislányuk mellé az Eg még egy kislányt adott, kit *Veronika Lujza* névre kereszteltek. Keresztülök: *Mucsi Gábor* és neje *Vörös Lujza*.

SZÍNHÁZI ESTÉK

A „SASFIÓK“ FELÚJÍTÁSA

Barátom és kortársam, aki annyi ideje ül már mellettem a főpróbakön, rémülten nézett rám és ösztönzerűen hódított vissza tőlem, mikor a harmadik felvonás alatt egyszerre csak megragadtam a karját és rákiáltottam:

— Igaza van!...

Megdöbbenése egészen érthető volt, mert hiszen ő nem szolt semmit, amire azt mondhatom volna, hogy igaza van. De különben is: az iskolapadok óta tegezőztem egymást és így józan észszel nem szólhatok hozzá illetéknéppen: igaza van... Mikor láttam, hogy nagyon feszítettem és azt hiszi, talán bizony megz...odtam, mosolyogva a jülehez hajoltam és — megmagyaráztam a félkiáltást, a magázást is:

— Nézd, kérlek szépen, nem neked mondtam, hogy igazad van, hanem azt mondtam, — hogy Metternichnek van igaza... Metternichnek, aki itt, a tükör előtt, a III. felvonásban végre őszintén és brutálisan, minden diplomatafunság és világias ironia nélkül, éppen olyan nyers durvasággal, mint egy pikárdiai szénégető, nagy egy bécsi konfiskációs tenné, megmagyarázza Napoleon szegény kisfiának, hogy ültértekte önmagát és azok a lázas agyvelők, amelyek benne II. Napoleon és valóban egy — második Napoleon lának, — romantikus álmodozás rabjai csupán. Nem sasfók ő, akit kalitkába zártak és nem engednek repülni, törékeny kis herceg, szákmellű, gyenge tüdőjű, kurta lélegzetű — kurta lélegzetű testben és lélekben is! — dús szöke fürtök földi gyermekjeit, adóskra szomjas érkező piros szája van, kék a szeme, mint Tiroiban a hegyi tavak, csupa ábránd, nincs benne semmi a korzikai sas merész lendületéből, nincsnek igazi karmai sem és nem tudna repülni, még ha szabad-járna engednék is. Ezt a szegény Habsburg-Bonaparte keveréket megholondítja Páris rajongóinak, összeesküvőinek, álmodozójának propagandája, megrészegíti apjának üstökospályája és legendája, fölkelti dacosságát az, hogy Metternich és környezete túlságosan rab-ságban tartja és fölébreszti benne azt a hitet, hogy repülni tudna, ha nem volna kalitka... Ez a tragédia Rostand gyönyörűségében műveben, ez a lényeg, ez a rejtett tartalom, amelyről — maga a költő sem tudott, mikor darabját írta, mert olyan mámorosan szép, öncélű versek ezek, olyan zengve szárnyaló áriák, hogy Edmond Rostand, aki vérbeli költő volt és vérbeli francia, bizonyára maga is becsipett egy kicsit a saját szavától. De a gondolkodó mai ember számára, a történelmet ismerő néző számára az a belső problémája és drámai magva is „A sasfók“-nak, amiről beszéltem... Azon túl: csudalatos költészet ez, vérbeli romantika, zengő dikció és szavak varázsától!... Ábrányi Emil fordítása pedig olyan műre-mek, amely fölér az eredetivel. Legalább akkora költői alkotás volt magyarul így újra-zetelni e verseket, mint franciául megírni. A kényelmes színházi bársony karosszékben az ember abbahagyja a lusta és ernyedt fél-

heverészt, kiegyenesedik a dereka, emelkedik a mell és büszkén néz körül a szeme: ez az én anyanyelvem!... Milyen szép, színes, szárnyaló, költői, mennyi benne a zeneiség és a pompa!... Nagy költő volt az, aki másik nagy költőt így tudott megszólaltatni édes anyanyelvünkön. Megecsitünnünk a hitet, mi-
alatt egy francia poeta szavait hallgatjuk, hogy a mi nyelvünk a legszöbek egyike a világon!...

G o b b i Hilda játssza a „sasfók“-ot, a szegény kis reichstadti herceget. Megkapó módon ábrázolja a lelki gyötrelmet. Kitiünően fejezi ki azt az egyenlőtlenséget, amely lángoló vágyú és testi-lelki képessége között van. De fizikailag nem bírja ennek a túlvilági költői dikciónak az iramát és a lelki fegyverzete is kimírül abban a folytonos érzelmi és vérmérsékleti crescendo-ban, amely a reichstadti herceg szerepét jellemzi... Kiss Ferenc monumentális módon ábrázolja Flambeaut, az öreg grantóstat. A paraszti egyszerűség és a katona legendás hűsége, a mélyesleges kedély és a sziklabátorság, a kitartás és a hősiesség megkapó kifejezést kap és nagyszerű harmóniában olvad egész az ő ábrázolásában! K o r v á c s Károly metsző arcú ad Metternich kancellár alakjának. L á n c e z y Margit, U n g h a r y (milyen kitűnő sasfók lett volna ez a fiatal színész!) Lukács Margit, Rápolthy Anna, Szörényi Éva, Major, Szabó és K r i t h y igen jó alkalmatást produkálnak. N é m e t h Antal rendező és Nagy Adorján játékmester a dikció szépségét és a játék drámaiságát kitűnően juttatja érvényre. H o r v á t h János színpadképi pedig szépek és stílusosak. BALÁCSI IMRE

Volt már a kezemben...

Volt már a kezemben sok szép, nyíló rózsá; ajkamon is lángolt a szerelem csókja! Paesírta dalolt a vadvirágos réten s a fényesen fénylő csillagok is vígan ragyogtak az égen. Valamikor, régen. Elhervad majd lassan minden piros rózsá s kihül a szerelem lánggal égő csókja! Óriási esend lesz a virágos réten s a fényesen fénylő csillagok se nekünk ragyognak az égen. Mint valaha, régen...

Sisák Júlia

Repkény vagyok

Repkény vagyok, szívós indám magasba törő áldat, életakaróim örökzöldje fényzomjas imádat. Lelkem vágya is ugyanaz, bár kin és kétség sokszor behavaz; onlott síron, porladt rom felett enyészéteből szivni új életet! Repkény vagyok, szívós indás, élődtje a holdnak, mely felett az évek nyomatlanul járnak. Bár zúgnak jelettem viharok, mérványosan törelen vagyok, de lankadok a hősök homlokán, dicsőségűjériben meghal a borostyán.

Törökne R. Bianca

HÁZTARTÁS

Kaszásleves. 3 liter vízbe tegyünk 1 kiló sertéshúst tarjából, vagy a lábszárrészből. A húst darabokra vágjuk. A vízbe tegyünk só és 3—4 cikk fokhagymát. Ha a hús puhára megfőtt, a levest szűrjük át szitán, hogy a húsból kihullott csontokat eltávolítsuk a léből, a húst tegyük vissza a levesbe és készítsünk hozzá habarást. Egy tálba tegyünk 4 fakanál lisztet, 6 fakanál savanyú tejfelt, 1 egész tojást, ezeket keverjük jól el a liszttel együtt. Ha a habarás sima, lassan öntsük a tálba a forró húsos levet, azután fordítsuk vissza a fazékba a levest és ecettel savanyítsuk. Ha valaki úgy szereti, hogy a fokhagyma jól érezze az elkészítés után is, lehet a lébe fokhagymát tenni jól összevagdálva. Tálalásig meleg helyen tartjuk, de ne forraljuk, mert megtúrósodik.

Csuka tejeles tormával. A csukát megisztítás után sózzuk be. Lábasba tegyünk 2 kiló csukához 1 liter vizet, a vízbe karikára vágott lisztitott sárgarépát, petrezselyem-gökeret, egy fej apróra vágott vöröshagymát, egy szál hámozott reszelt tormát és egy kanál írósvajtot. Ezeket tízre leve forraljuk addig, míg a zöldség megpuhul. Tegyük lábasba fél liter jó tejfelt és egy fakanál lisztet, habarjuk össze, azután a zöldséges levest szűrjük a tejeles habarásba és tegyük bele a meglisztitott, besózott halat, fedjük le és forraljuk újra gyors tűzre, nehogy a hal széjjel hulljon. Ha megpuhult, vegyük ki, rakjuk szépen tálba, hintsük be frissen reszelt tormával és öntsük rá a tejeles levet. Tálaljuk melegen. Bármilyen halat lehet készíteni ilyen módon.

Gombával töltött csirke. A megtöltendő csirke ne legyen se kicsi, se nagy. Sózzuk meg s kiskanál segítségével töltsük meg a következő töltelékkel: 10 deka gombát főzzünk meg puhára. Ha a gomba megfőtt, deszkára téve vagdaljuk össze, tegyük bele kevés sót, borst, zöldpetrezselymet, két keményre főlt s apróra vagdalt tojást. A csirke megfőtt zuzáját is vágjuk a gomba közé és egy megázottal, kicsavart zsemlyét. Egy tojásnyi zsírban kis ideig pároljuk a tűzőn a gombát, kgutoljára vagdaljuk bele a nyers májat. Ha így elkészítettük, tegyük tepsibe, kenjük be zsírral s egy kanálnyi vizet öntsünk alá. Rendes tűznel süssük szép pirosra.

HÖLGYEIM!

egyszerre 130 kötőtű

MUNKÁJÁT VÉGI EL

„RAPID” SUPER kézi kötökészülék

A XX. század szenzációja! Munkája kézimunka. Minden minta köthető. Néhány éra alatt köthet pulóvert, blúzát, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára 62.10 Ft. „RAPID” (98 türel) ára P 48.20. Kérje 13. ismeretelét. Áru. Orgalmi Kft. Budapest, IV., Sütő-u. 2. telemelet 3. TELEFON: 188—365.

Vadászpecsenye. Háromnegyed kiló marhaszeggel veszünk, 4 deka szalonnát vékony metéltre vágunk, úgyszintén egy kis sárgarépát, egy uborkát és megtüzeljük vele a húst, beszózzuk és borssal meghintjük. Sütő-tepsibe tesszük 4 deka vajot, 7 deka finom metéltre vágott zöldséget, ráhelyezzük a húst, kevés levet öntünk alá és puhára pároljuk. A húst szeletekre vágjuk, levebe tesszünk 1 kanál lisztet, 2 kanál bort, 1 kanál mustárt. Felforraljuk és átsszürve a húsrá öntjük. Áfonyával vagy cellersalátával tálaljuk.

TÉSZTARECEPTEK

Barackpudding. Egy lábasban 6 deka vajot olvasztunk, 6 deka lisztet pirítunk benne. Fél liter forró tejjel felelesztjük és folytonos kavarással mellett finom pépet készítünk, kihűtjük. Azután egyenként 4 tojás sárgáját belekeverünk, 4 deka porcukrot is és simára keverjük. Végül 4—5 darab sárgabarack befőttet vékony szeletekre vágva és a 4 tojás kemény habját. Kikent és lisztezett formába öntjük és háromnegyed óráig gőzöljük. Ha kész, a fedőt le vesszük, kevés időre sütőbe tesszük, míg megszilárdul, azután kiborítva tálaljuk. Baracklekvárt adunk mellé.

Burgonyatáska. 60 deka főtt és reszelt burgonyát, 15 deka liszttel, kevés sóval, 4 deka vajjal vagy zsírral, 1 egész tojással téstának gyúrunk és a gyúróval elverjük s utána pihentetjük. A téstát késhengernyi vastagra kinyújtjuk, négyzetes darabokra vágjuk, szilvalekvárral vagy túróval megtöltjük, egymásra hajtuk és a szeleket lenyomkodjuk. Forró sósvízben kifőzzük 7—10 percig és pirított morzsával leöntve tálaljuk.

Panamatorta. 3 tojás sárgáját 6 deka porcukorral jó habosra kavarnak, adunk hozzá 4 deka reszelt csokoládét, 6 deka darált mandulát, végül a 3 tojás kemény habját. Megsütjük, ha kihűlt, ketté vágjuk és a következő krémmel töltjük: 7 deka vajot, 7 deka cukorral habosra kavarnak, 1 kanál rumot, 3 deka reszelt csokoládét adunk hozzá. A téstát vékonyan barackkizzel bekenn-

jük, utána a krémmel és a torta másik felét ráborítjuk.

Töltött ostya. 8 deka vaj, 1 kanál cukor, 2 szelet puhított csokoládé és egy marék tört mogyoró, ezeket összekeverjük. A töltelékkel megkenjük az ostyákat, a másikat ráhelyezzük és hideg helyen hagyjuk, míg megkeményedik, azután ízlés szerint kockákra, vagy hosszukás alakra vágjuk.

É T R E N D

1942 MÁRCIUS HÓ 11-TŐL MÁRCIUS 20-IG

11. SZERDA. Ebéd: borsópüréleves, burgonyatáska. **Vasora:** marhanyelv szardellamártással, gyümölcs.
12. CSÜTÖRTÖK. Ebéd: hagymaleves, székelygulyás. **Vasora:** kocsanya, vegyes kompot.
13. PÉNTEK. Ebéd: zöldségleves, kirántott hal, burgonyasaláta, túrógombóc. **Vasora:** kávé, vajjaskenyér, sajt.
14. SZOMBAT. Ebéd: burgonyaleves, öcömb vadasan, makarónikörítés, gyümölcs. **Vasora:** tea, pirított, befőtt.
15. VASÁRNAP. Ebéd: ragouleves, töltöttcsirke, finom főzelék, tiróli rétes. **Vasora:** hideg füstölt hús tormával, gyümölcssaláta.
16. HÉTFŐ. Ebéd: húsvétes, főtt hús, párhagymamártás, párolt burgonya, gyümölcs. **Vasora:** velő gombával, párolt karotta körítés, kompot.
17. KEDD. Ebéd: parajleves, töltöttmetél. **Vasora:** báránypörkölt tarhonyával, gyümölcs.
18. SZERDA. Ebéd: barnaleves apró burgonyagombóccal, hurka sütte, babfőzelék. **Vasora:** pirított máj, rizskörítés, befőtt.
19. CSÜTÖRTÖK. Ebéd: gulyásleves, palacsinta. **Vasora:** virsli tormával, sajt, befőtt.
20. PÉNTEK. Ebéd: halikraleves, káposztás kocka. **Vasora:** gombáshal, burgonyakrokettkörítés, gyümölcs.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Tábori postai levelezőlapot hozott a posta a napokban. *Kruchió Endre* szkv. küldte valahonnan az orosz harcterről. Édesanyja felé áradó fiúi szeretetének ünnepi kivánságát teljesítjük igaz szívvel, amikor versé kristályosodott érzését mi visszuk el hozzá, mindkettőjük számára a legjobb kivánságainkkal. „Igen tisztelt Szerkesztőség! Nem vagyok költő, katona vagyok. Gondolataimat az ezerkilométeres távolság verseibe emelőd orosz pusztákban az édesanyám iránti szeretet, amit méltó helyen és formában szeretnék az édesanyámnak ajándékozni. Tudom, hogy akik otthon vannak, szeretnek bennünket, imádkoznak érettünk és teljesítik a kérésemet. A versemet, amit névnapja alkalmából írtam, a lapban leközzölve juttassák el hozzám:

ÉDESANYÁM NEVENAPJÁRA

Csak egy rövid napra tudnék haza menni, Az Édesanyámat szívemre öleli.

A nevenapjára

Szép nagy templomunkban imádkozni
[érte,
Áldja meg két kezével sok szép boldog
[lévre

Az Isten jósága.

Csak egy rövid napra tudnék haza menni
Elmondanám: Anyám, nem hiányzik
[semmi,

Erő, egészségben
Telnek a napjaim, semmi baj nem érhet,
Mert a honvéd sorsa „szép élet, gyöngy
[élet“

Kint a csatatéren.

Csak egy rövid napra tudnék haza menni,
Büszkeséggel szívét felékesíteni,
Cser és borostyánnal,
Mert aki fiát honvédnek nevelte,
Arannyal kell írni a történelembe
Kárpát glóriájá!

Csak egy rövid napra tudnék haza menni
Meggérni, ha én is eltálnék esni,
Legy'n büszke rója!

Ne sírjon, mert élek, nem hal meg a
[honvéd,
Csillag ragyogása.

Csak egy rövid napra tudnék haza menni,
Az édes reménység bűzját elvetni
Csókom ekéjével,
Haza megyek egyszer, vége lesz a harcnak,
Mikor egy kenyérral már többet dagasztok
Áldott két kezével.

Csak egy rövid napra tudnék haza menni,
Édes jó Anyámat szívemre ölelni,
Talán utoljára!
Szép nagy templomunkba imádkozni érte,
Pirosra sült fánkkal várna rám ebédre
A nevenapjára!

Menyasszonyi kelengyéhez ágytollat, pelyhet olcsón

száll. BOSNER GYULA CÉG ÁGYTOLLÚZEME, KISKUNFELEGYHÁZA. Tarka toll 80 fill., tarka foszott toll 1,50, 2,50, fehér foszott 4,50, jobb 6.—, 7.—, finom foszott 8.—, 9.—. Pehely: szürke 9.—, fehér 13, 15, 18, paplan pehely 20, 23 P kilónként. 5 kilos rudivésnél bérmentve, utánvétel. Diszpárna töltéshez száraz tarka toll kilónként P 1.

EGYEDÜL ÉLEK. Ha az érzéseket le lehetne fotografálni, azt mondanák, hogy szebb, tüneményesebb érzésképpel kevéssel találkozunk, mint az Öné. Érzéshulláma magával ragad, szívből szól a költő szép, erős érzése. Fantáziája színes fájtol, lenge és dilihörszerűen kaprázatos, csak még nincs birtokában a nyelv könnyed hajlékonyságának, gazdagságának. Nyomatásban még nem közzölhető. De azért írjon, ha úgy érzi, hogy ez a legemesebb passzú Önnek és édesapjának is örömet szerez. Ha elküldi verseit, szívesen elolvassuk és közöljük is, ha megfelel a kritika követelményeinek.

ANIKÓ. A vers a lélek legszentebb kifejező eszköze. Versein keresztül a hazafias és a romantikus lelek szalad meg. Csak kifejezésben nem éri el meg a költői színvonalait. A magyar nyelv olyan csodálatrameltoan gazdag színben és tartalmi pompában, hogy a költő a legfinomabb arnyalatokban vaogathat. Még sokat kell fejlődjön, hogy költemenyt közölhessük.

V. ERZSEBET, ZALAEGRSZEG. Nagyon örülünk, hogy szereti lapunkat és úgy érzi, hogy legjobb, legszívesebb barátait találta meg benne. „Szorakoztat és megnyugtat, tanacsot ad és nem hagy cserben soha — írja. Köszönöm a ma ut keves ajándékot, a hamutalcat. Igen nagy örömet szerzett velem. Ugy örültem neki, mint a gyerek.“ Köszönjük, hogy szeretettel ragasztotta lapunkhoz.

A MAGYAR NŐK LAPJA 1941. évi teljes évfolyama szép, finom, sötétzsinu bekötési táblájára arany nyomással 3 pengő és 20 fillér portódíj előzetes beküldése mellett kiadóbivatalkunkban kapható.

ASSZONYOM! A szépsége, a sikere függ tőle, — nem mindegy, hogy milyen arckéremet használ! A Hormocith B. krém speciális hatóanyagával a tartós szépséget és ezen keresztül a tartós fiataloságot jelenti Önnek!

EGY SZOMORÚ KISLÁNY. Tisztelem és becsülöm az Ön karsát, amit a szíve vív hozzátartozóival és ismerőseivel. A szíve a legveszedelmesebb ellenlele, mert nem támad, csak hallgat és hallgatása erősebb a többiek súlyos argumentumainál. Ha csak egy szót szólna, vagy csak egy kis jellel biztatná, hogy nem hagyja cserben és ha előbb nem, de a házasság után kibontja színes szárnyait, betakarja vele és elviszi a szerelem tündéri világába és a szívébe varázsolja a boldogság titkokat és örömet, mert nélkülül kifosztottnak érzi magát, amivel — úgy gondolja — nem maradhat adósa az élet. Az a kérdés, hogy egy minden tekintetben kifogástalan jellemű férfi szerelme nincse-e olyan érték, amely az ő javára bilentli a mérleget. Ennek eldöntésére Ön a hivatalos egyedül. Megértjük, hogy éppen a felelősség vállalása elől menekült hozzánk kérdésével, de — sajnos — nem vehetjük át, bár szívesen segítenék Önnek és a boldogsággal ajándékozhatnók meg, de nekünk sem adottot meg, hogy a jövőbe láthassunk. Csak a saját felelősségére dönthet s arra is úgy, hogy azután akárhogy alakul élete, önmagának se tegyen szemrehányást, hogy miért így és miért nem amúgy határozott. Az a sok jó és szép tulajdonság, ami a fiú mellett szól, természetesen, hogy megnehezíti számára a döntést és amikor szembe állítja vele a szerelmet, úgy látja, hogy szinte egyenlő ponton áll a mérleg. Jó volna egy-két évig várni, társaságba járni, megismerkedni a saját korabeli fiatalokkal. Mindmértjük érdekében ajánljuk, hogy tegyék pró-

bára magukat s ha kiállják a próbát, megnyugtatóbban vállalhatják egymás boldogítását.

EGY A SOK KÖZÜL. Könnytelen szomorúság a levele, csupa jajtaton és megis úgy arad belole a nyugatias — több emnél: a felémelő leltiere, mint az ejszaka sötetségén áthatoló messi csillagok biztato fénye. Megrenduiten titakozom a sors ellen, amely az igazak, a jók, az arlatlanok közül szedi áldozatát. Miért? Iatan azért, mert a szenvedés termeli ki az igaz gyöngyöt, amiért csak csiszolás után valik igaz értékű birtansága gyemant. A megpróbáltatás erostit, nemesit és köze a Teremtő kezében, hogy általa tökéletesebbé formálja az embert. Milyen fényesen sugartak mezteltek, a bunte eselték, az elbukottak meitit az Ön alakja, az Ön gondolkodása, az Ön szíve, amelynek mélysegebe csak egy pitantust vehetünk: úgy érezzük, hogy asszonyi es anyai szíve előtt le kell borulnunk, mert csak így emelkedhetünk fel abba a lelki magasságra, ahol megerljük csodálatos nagylelkűséget. Hős Asszonyom, Önnek a Mianachato ot gyermekeiben olyan leggyözhetlen joggal volt, amelyet minden csabatasi rajrueritit le tud es le jog gyözni, meg ha cveky tartana a büvölet, amibe az Ön ferje beetselt, anélkül, hogy lamadásra, vagy védekezésre használta. Csak arra kerjük, hogy a ferji szívtelenség ellenére, amivel olyan merhetetlen szomorúságba döntötte Önt, meg gondolatlán sem engedje át a helyét, mert ha a saját megbántott személyben le is mondana róla, de nem mondhat le gyermekei apjáról, mert higgja el — ő sem tud lemondani rólok, de nem tud lemondani az Ön végtelen türelmi jószágáról, szeretetéről, házastársi egyenlőségéről tartozásokról sem. A nagy kaland varázsa máris halványodik, hatalmát kikézdte ennek a nemtelen viszonynak a rozsdája, ami addig rágja, míg egészen szétporlasztja. Meglátja, így lesz! Az Ön türelmének legsebb eredménye az a látható győzelem, hogy ferje időnként meglátogatja otthonában gyermekeit és látható öröm sugárzik arcán, amikor jön és elkomorul, amikor elmegy. Ez a mosoly és elkomorulás többet mond, mint minden beszéd. Elhiszi-e, hogy az igazság Ön mellett van és arra kötelezi, hogy ne lankadjon el? Hosszú és nehéz a türelme útja, de a végző játszma eredménye azon múlik, hogy ki bírja-e várni az érzelmi szerelme összeomlását, amit biztosra vehet. A ferji szívet elfordíthatja az érzékiség a családjától egördőre, de a szereplők még nem tudják, hogy a kiábrándulás is hozzájuk szegődött és nem is hagyja el őket addig, míg végre nem hajtja rajtuk az igazságlevest. Tudjuk, hogy fölösleges, de azért mégis meg-

F U G A

VILLAMOS SZEMFELSZEDŐGÉP ÉS TŰ
GYÁRTJA FEMONTÓ ÉS GÉPIPARI RT
ORSZAGBIRO-U. 33

B E V Á L T

NEDVES FÁT ÉS SZENET IS
azonnal biztosan meggyújt a
CYEHENNA alágyújtó!
Aprófa nélkül! Papír nélkül!

Főelrusító: Alágyújtó cladási iroda,
VI. Benczur-utca 7. Telefon: 220—079.

említjük, hogy gyermekei előtt titkolja el az édesapjuk bollását, az ő szívüket ne érintse meg édesanyjuk szenvedése, amíg csak eltitkolható értelmük előtt a valóság. Szeressék ők tiszta szívük szeretetével az édesapjukat is, mintha ő nem feledkezett volna meg róluk, édes gyermekeiről és nem feledkezett volna meg édesanyjuknak tett esküjéről. Addig, míg Ön kiterjeszti föléjük az anyai szeretet védő szárnyait, még a szellő sem érintheti meg őket. De még az elköpzelés is megborzosgatja és szíven títi az embert, ha arra gondol, hogy milyen rideg sorsa volna a gyermekeknek, ha az anyákat is elsodorhatná valamilyen hasonló forró számum. Hála Istennek, az anyai glórián nem hatol át az alacsony szenvedély, vagy ha mégis áttöri ezt az égi fényű sugárzást, testileg elhamvad benne a szerencsétlen asszony és anya. Asszonyom, Ön mellett állunk lélekben és meleg szívvel szorítjuk meg a kezét. Ha csordultig a szíve könnyel, szeretettel, barátsággal nyujtjuk feléje kezünket, hogy megvigasztaljuk és megerősítsük anyai hivatásának legnemesebb és legáldozatosabb teljesítésében.

KÉRJÜK KEDVES ELŐFIZETŐINKET, hogy választ váró leveleikhez minden esetben 20 filléres postabélyeget szíveskedjenek mellékelni.

MINT «DÉLVIDÉKI VISSZIHANG»-ot közöljük le és szeretettel őrizzük meg kedves emlékeink között az alábbi sorokat: «Délvidék visszacsatolása óta előfizetője vagyok a Magyar Nők Lapjára, amely nagyon sok kellemes és szórakoztató percet nyújt nekem és férjemnek is. Háztartásom vezetése és kislányom nevelése annyira leköt, hogy kevés idő jut szórakozásra, az is csak este, amikor gyermekünk alszik. Ezt az időt a Magyar Nők Lapjával töltöm el, amely teljesen kielégíti szórakozási igényeimet. Mi tudjuk csak igazán élvezni és értékelni irodalmi nivóját, akik az elnyomatás alatt kénytelenek voltunk nélkülözni az igazi értékes és sokoldalú szépirodalmat. Különösen Főszerkesztő Úr cikkei érdekelnek a legjobban és azokat olvassuk a legnagyobb szeretettel. Férjem még 1925 óta rádióhallgató és azóta mindenki rádióórónikáját meghallgatta, valamint én is vele együtt, mióta férjementem. Főszerkesztő Úr további munkásságára kérjük Isten áldását és maradok hűséges előfizetője. M. Ernőné.»

Betegek

többnyire székrekedésben is szoktak szenvedni. Vigyázzunk ilyenkor a rendes emésztésre. Betegségben szükséges a **DARMOL**

CS. I. «Napok mulnak» verse még csak újságmunka. Bizonytalanul vezeti a téma érdekes fonálát. Ez a fonál azonban el-elakad, összekuszálódik. Lirai áradásba is küssé felületes, elrajzolt képekben nyitván meg. Pózós érzélgőssé zavarja az érzések árnyalati finomságát.

ÁGYTOLL olcsón!

Farkatoll 70 fillér, jobb 1.20. sz. vezéves fosztott 1.40. jobb 2.20. megjobb 2.80 P. Fehér fosztott libatoll 4.20, jobb 6.20, megjobb 6.20: kimondott jöminőségű 7.-P. Fehelyest 8.50 penzótoll szállít, 5 kilós papírszakcsomagolásban, bérmentve, utánvéttel.

Tízszázalékos 3% kedvezmény.

VARGA ANTAL ÁGYTOLLVÁLLALATA, KISKUNFELEGYHÁZA, Szent János-tér 6. sz.

Kozma Kálmán

Március 15.

PARÁDÉS

a magyar úrihölgyek alkalmi ruhája! Klaszikus eleganciája mellett pompásan öltöztet. Nemzeti ünnepen ezt viseli aki magyar — s aki ad magára!

ÜNNEPLŐ

a magyar úrihölgyek ünneplője! Ebben a ruhában eszmévé finomul a magyar hagyományok tisztelete. Pompás öltözék olyankor, amikor a férfiaknak magyar ruhát ír elő a szokás — és a szív.

Mindkét ruha kizárólag nálunk kapható. — Kérje részletes prospektusunkat!

Magyar Divatcsarnok

BUDAPEST, VII., RÁKÓCI-ÚT 70—76. SZÁM

SZÉP AZ ÉLET. Levele új örömmel ajándékozott meg. Hálás szívvel viszonzok szeretetét és a küldött recepteket is, amiket alkalmilag felhasználunk. A Rádióórónikák könyvét már elküldettük. Igerjük, hogy mindig szeretettel fogadjuk levelét s ha elfárad az élet viharában, a magunk erejével melléje állunk és nem hagyjuk ellankadni. De addig, míg így érzi és látja az élet szépségét, a legművészebb lelkimunkára sincs szüksége. Ennek azért is örülünk, mert szeretnők erőnek és vihartállónak tudni a mai fiatalagot.

A PESTI DIVATSZALONOKBAN új témája van a hölgyeknek. A ruha- és kalapproblémák mellett egyre többet hallani a száraz arc-bőr nélkülözhetetlen krémjéről, a «Hormocit B»-ről. Határozott sikere van!

Sokat szenvedő. Egyszerű és bonyolult az Ön panasa, kedves Asszonyom. Ön okozta a komplikációt s ezzel sokat rontott a helyzeten. Most, hogy úgy látja, nem lehet visszaállítani a dolgokat a maguk rendje és módja szerint, olyan tanácsot szeretne kapni, ami megoldaná, még pedig kedvezően, problémáját. Sajnos, nagyon nehéz ügy. Ön jól tudja. Talán egy jó ismerőse, vagy rokona útján puhatolhatja ki, hogy mi a szándéka? Lehet-e remélni? Ha makacsul elzárkózik, sajnos, erőszakkal nem tud elérni semmit és nincs hátra más, mint végleg szakítani, hiszen a szakítás úgys megtörtént. Ön még fiatal és a nagy dilemmából szerencsésen megmenekül. Több jóindulattal nézzen szét az életben, találkozik igazán nemes érzésű emberekkel, akik segítenek Önnek megmen-

teni szétszaggatott illúzióját. Hiszen erre a belső érzésheli ragyogásra, örökérvényű szépségre olyan nagy szüksége van minden nőnek. A súlyos boldogtalanság egyik legfőbb oka, ha ezt valaki durva kézzel szétrombolja. Hogyne szenvedne sokat visszafojtott érzései miatt, hiszen döntően rábízta az életét és abban csalódott, aki ebbe a lelki zárltságba sodorta bele. Minden erejével küzdje le a szentimentalizmus áradatát s a

Bámulatos gyors szépitőszér a

VITACIT arcpakolás

Valóságos áldás a zsíros, mitesszeres, tágpórusú, fénylő és petyhüdt arcnak. Az ártalmatlan főhőhér vegyszerből közönséges vízzel pépet készítenk.

Azt felkenjük („pakoljuk“) az arcunkra. És pár perc múlva, amikor a megszáradt pépet lemossuk, egy fiatalos úde, hamvas, kipihent, szép arc néz ránk vissza a tükrőből.

Szépitőkúrához 10 tasak P 5.20, esetleg P 1.60. Ezen és egyéb Vitacit készítményében a LORÁND KOZMETIKA szinte házhoz szállítja a fiatalos údeséget azoknak, akik nem kereshetik fel személyesen.

Szaküzletben és gyógyszerárban is kapható. Postán „Arcpólosi Tanácsadó“-val küldi:

LORÁND KOZMETIKA
BUDAPEST, MUSSOLINI-TÉR 3. SZÁM.

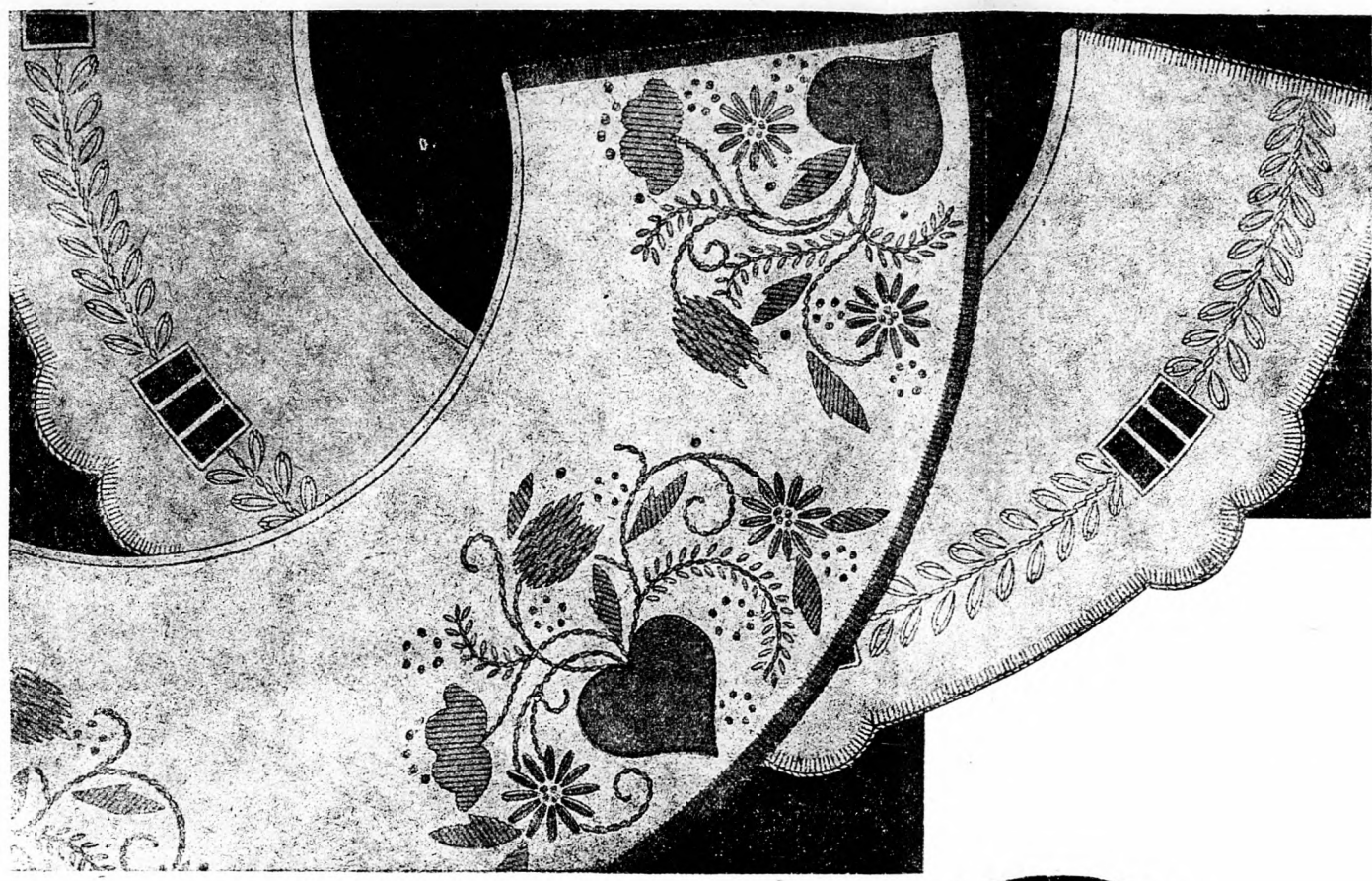

A Magyar Nők Lapja 1942. évi márciusi kézimunkamelléklete

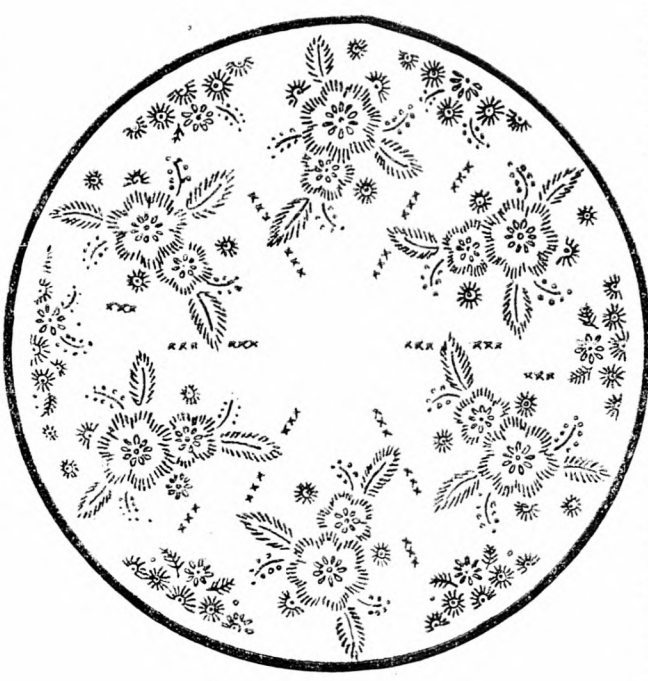
Allandó havi melléklet

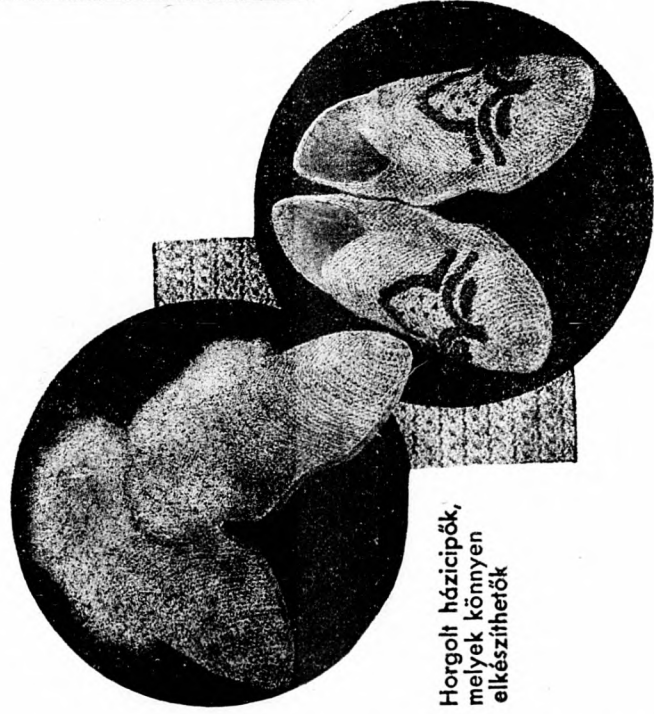
Divatos kötött blúz. Tetszés szerinti színben, középvastag szálú gyapjufonálból készíthető. Készítéséhez kb. 40 deka anyag szükséges

Hímzett gallérok, szövet- és selyemruhák díszítésére

Színes hímzésű miltó. Fehér vagy színes pamutvászonból készíthető, jól mosható hímzőfonállal vagy gyöngyfonállal

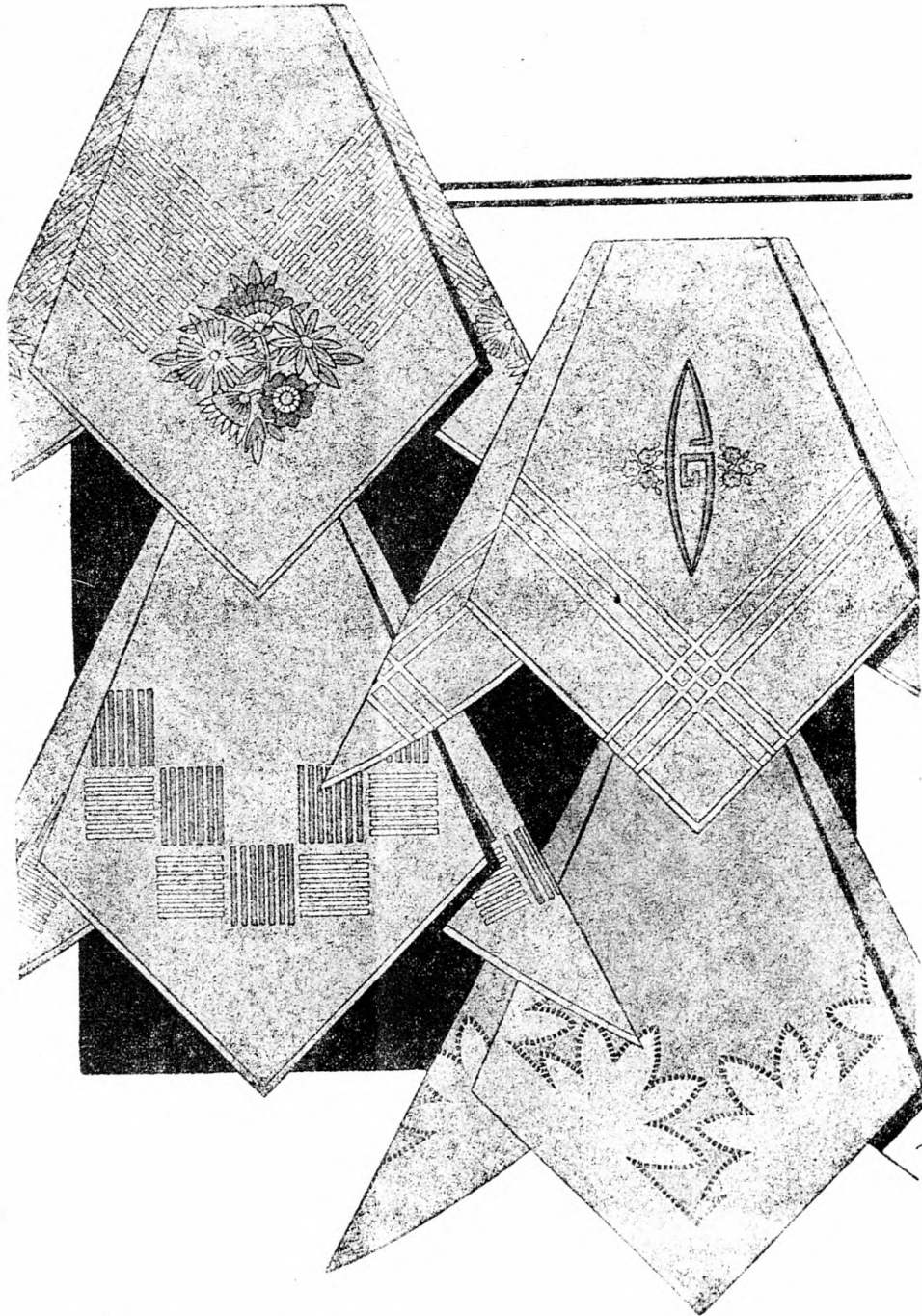
Horgolt házcipők, melyek könnyen elkészíthetők

Bevásárló-táska. Kelim kanavára készíthető színes gyapjufonállal

A Magyar Nők Lapja 1942. évi márciusi kézimunkamelléklete

Állandó havi melléklet

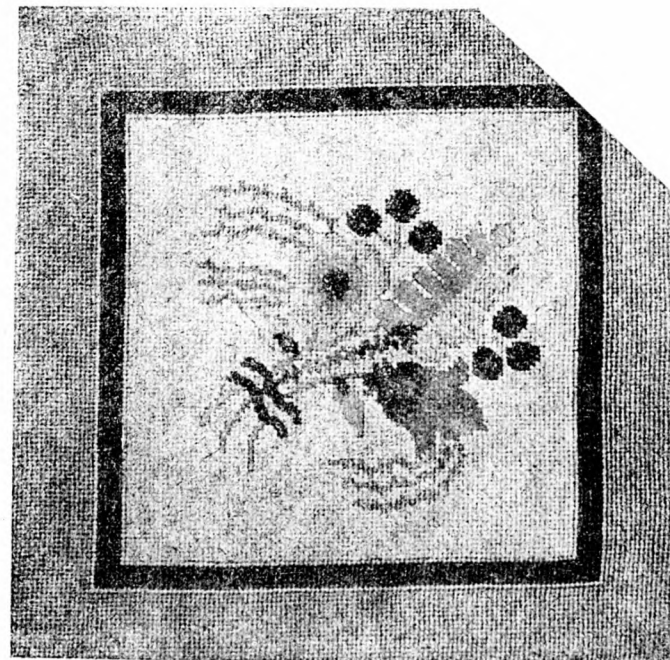
Hímzett és rátéttel díszített zsúrterítők

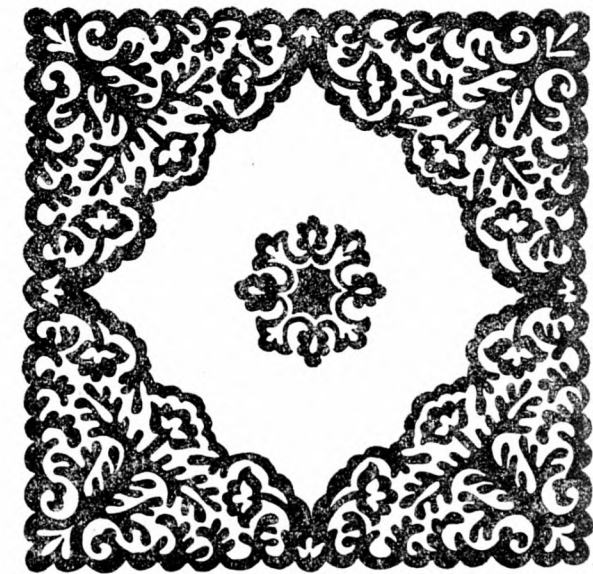
Gobelin-munkával készíthető Jézust ábrázoló kép, tetszés szerinti méretben

Díszes miseruha. Horgolt vagy filé csipkével díszítve

Asztalközép. Fehér gyöngykanavára gobelin-hímzéssel

Rátétes asztalterítő. Készíthető fehér alapra piros rátéttel, 80×80 cm, vagy 100×100 cm méretben

Magyar kisleány, gobelin-kép. 35 · 48 cm méretben, szép előfestéssel, stramin-anyagra, a kidolgozásához szükséges fonállal együtt P 12.—. Megrendelhető 475-ös szám alatt a Muskátli Kézimunkaboltban

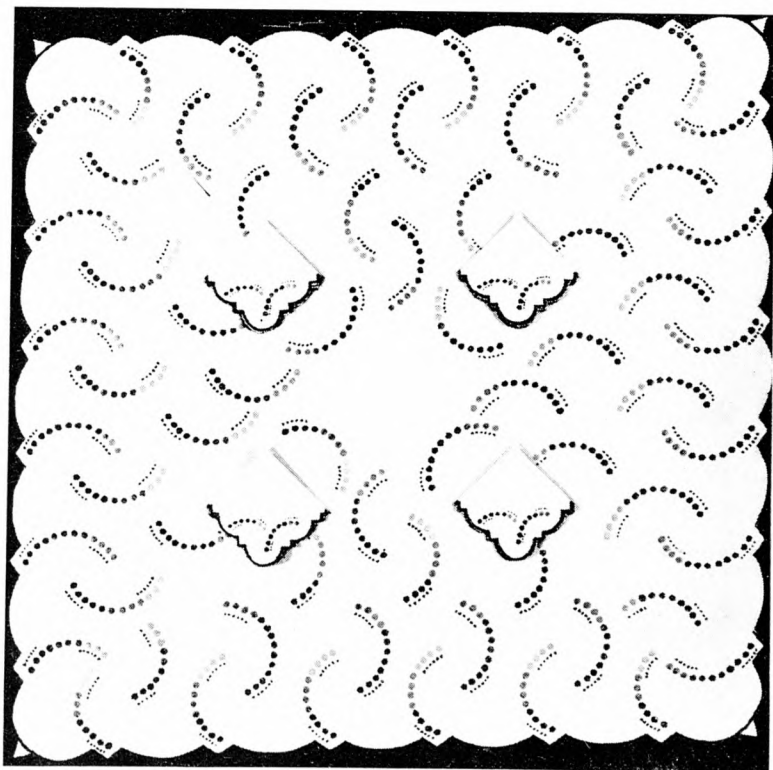

Magyar kislány, gobelin-kép. 35 · 48 cm méretben, szép előfestéssel, stramin-anyagra, a kidolgozásához szükséges fonállal együtt P 12.—. Megrendelhető 474-es szám alatt a Muskátli Kézimunkaboltban

A KEZIMUNKÁK ÉS FONALAK A MUSKÁTLI KEZIMUNKABOLTBAN KAPHATÓK, BUDAPEST, IV., RÉGIPOSTA-UTCA 12, VAGY SZEGED, KARÁSZ-UTCA 3. SZÁM ALATT. RENDELÉSEKNÉL A VÁSÁRLÁSI KÖNYV BEKÜLDÉSET KÉRJÜK

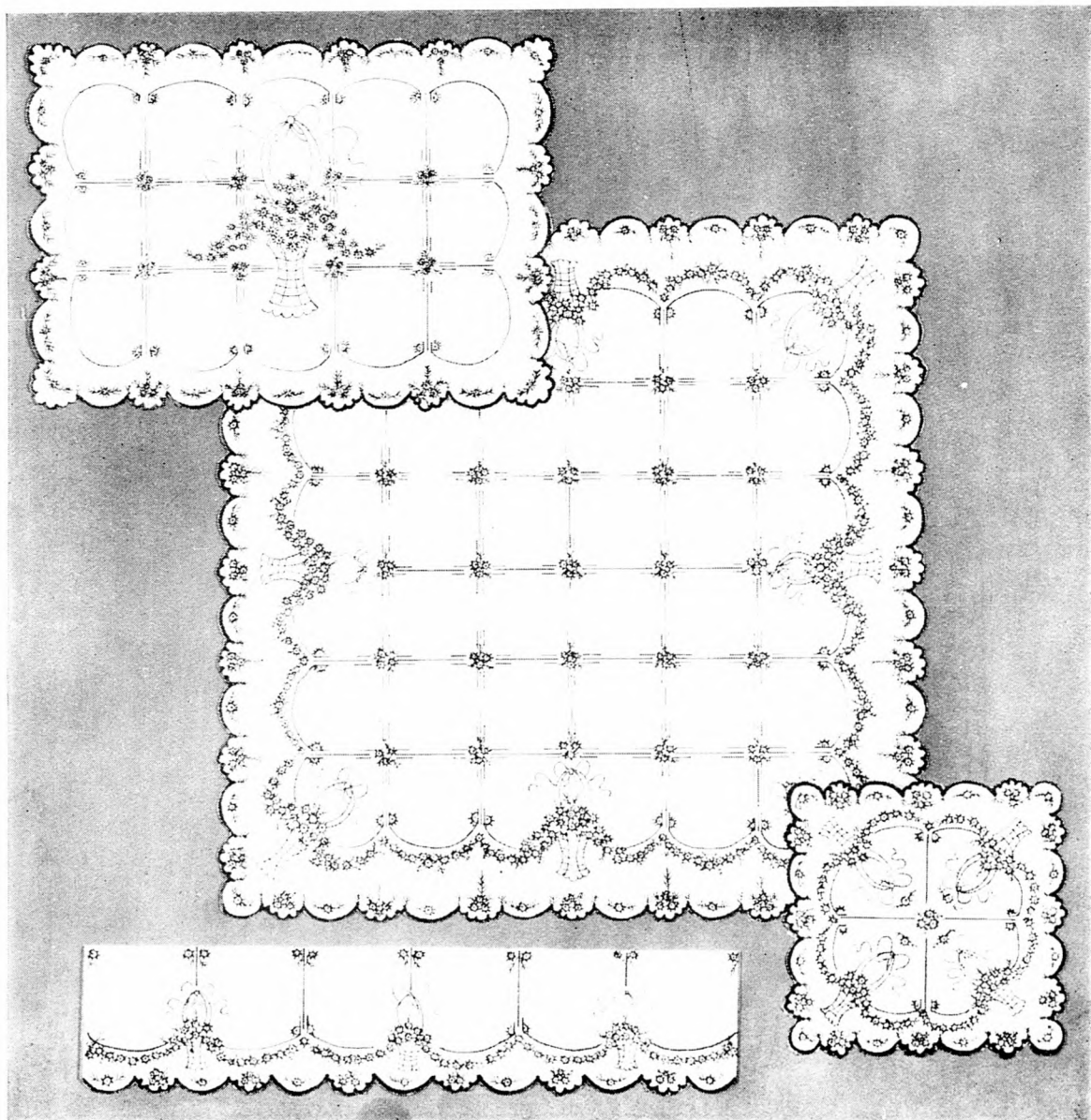

Sárközi nyakkendő. Fekete anyagon fehérrel hímelve, rojttal díszítve P 6.50

Modern, petyes zsúrkészlet. Jöminőségű házivászonra előrajzolva, megkezdve, a hímzéséhez elegendő színtartó fonállal együtt, 100×100 cm méretű terítő és 4 drb szalvéta P 25.—, 140×140 cm méretű terítő és 6 drb szalvéta P 55.—. Megrendelhető teljesen készen is a Muskátli Kézimunkaboltban, IV., Régi posta-utca 12. szám.

MAGYAR NŐK LAPJA

Konyhagarnitura. Vastag fehér pamutvászonra előrajzolva és megkezdve, a kidolgozáshoz szükséges szintartó himzőfonállal együtt 63 pengő. Készen, kidolgozva 110 pengő. A garnitura a következő darabokból áll: 1 drb 120×140 cm abrosz, 2 drb 60×60 cm széktakaró, 1 drb 60×90 cm falvédő, 1 drb 60×90 cm fásládatarakó, 1 drb 60×112 cm szekrénytakaró, 1 drb 40×50 cm személládatakaró, 2 drb 20×100 szekrénycsik. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest. Más méretű garnitúrára 20 fillér válaszbélyeg beküldése ellenében készséggel adunk árajánlatot